

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

MARTIE 1993

HRISTOS CERTITUDINEA MĂNTUIRII NOASTRE

Ce anume este necesar să facem pentru a revitaliza, din punct de vedere spiritual, biserica și să pornim la lucru? Evanghelia nu va fi propovăduită în toată lumea numai ca rezultat al unor „bune” și „drepte” acțiuni ale Comitetului Conferinței Generale sau concepând noi „planuri”. Nu! Puterea lui Dumnezeu însoțește pe cel cu adevărat pocăit, pe cei cu inima zdrobită, care învață să primească bucuria și pacea în Domnul Isus Hristos.

Nu este voia lui Dumnezeu ca noi să umblăm pe sârmă, ținându-ne în echilibru pe drumul nostru spre ceruri, nefiind siguri dacă El ne va deschide sau nu ușa atunci când vom sosi acolo.

*„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului” (Evr. 4,16). Ne invită oare Dumnezeu să ne apropiem cu deplină încredere de tronul harului numai ca să ne lase apoi să ne îngrijorăm și să ne întrebăm dacă El ne va primi sau nu?

*„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37 u.p.). Spune oare Domnul Hristos că atunci, când noi venim la El, ne lasă într-o stare de nesiguranță, neștiind dacă ne va primi sau dacă nu cumva ne va izgoni afară?

*„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,13). Ne oferă oare Domnul certitudinea vieții veșnice și apoi ne lasă să trăim cu teama că la ziua judecății nu o vom avea?

*„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filip. 1,6). Ne spune oare Domnul Hristos să avem încredere în El, ca apoi să ne lase în propria noastră putere?

FERICIREA ATRAGE

Eu cred că, dacă am experimenta mai mult încrederea pe care putem s-o avem în Domnul Hristos, comunitățile noastre ar fi mai fericite, oamenii ar fi mai dornici, gata să împărtășească și altora bucuria lor, instituțiile noastre și-ar împlini mai bine misiunea lor, viața noastră ar fi mai voioasă și oamenii ar veni la noi pentru „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere” (Filip. 4,7).

Solia îndreptățirii prin credință, care oferă celui credincios atât o deplină încredere, mântuirea în și prin Hristos, cât și dovada acestei mântuiri printr-o trăire creștină biruitoare, va fi tema, subiectul ce va domina slujirea noastră și se va extinde la membri, ca și la toți aceia care n-au auzit încă vestea cea bună a mântuirii.

Prea mulți dintre noi trăim fie la o extremă, fie la alta, și anume a credinței sau a strădaniei faptelor. Unii suferă, îndoindu-se mereu de mântuirea lor și acceptarea lor în Hristos, având simțământul că păcatele lor sunt fie prea groaznice spre a fi iertate, fie că până acum sunt nebiruite.

Spiritul Profetic vorbește astfel despre această problemă: „Măsurile luate sunt complete și veșnica neprihănire a Domnului Hristos este pusă în dreptul fiecărui suflet credincios. Haina costisitoare și fără de pată, țesută în războiul de țesut al cerului, a fost oferită fiecărui păcătos ce se pocăiește și crede și El poate să spună: 'Mă bucur în Domnul și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii' (Is. 61,10)” (God's Amazing Grace, pag. 181).

Continuare în pag. 2

R.S. Folkenberg
Președintele Conferinței Generale A.Z.Ș.

„VOR ZIDI IARĂȘI...

PE DĂRÎMĂTURILE DE MAI ÎNAINTE“

„Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temelile străbune; vei fi numit 'Dregător de spărturi', 'Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit'“ (Is. 58, 12).

*

Isaia 58... Cuvânt profetic... Descoperire dumnezeiască... justificare de existență a unei mișcări și program al unei misiuni pentru o lume care se grăbește spre deznodământul final. Întemeiată pe cuvântul profetic, Biserica Adventistă și-a asumat misiunea încredințată de Dumnezeu de a restatornici, de a reface, de a reclădi, de a drege „drumurile și să facă țara (lumea) cu puțință de locuit“.

Dacă o bună parte din adevărurile fundamentale ale Bibliei sunt împărtășite și de alte grupări religioase, dacă în aceste grupări sunt mulți creștini sinceri și cinstiți, care nu se mulțumesc cu o cunoaștere superficială a adevărului și caută mereu și mereu mai adânc, dacă o mulțime nenumărată pune în practică ceea ce cunoaște, ei bine, Biserica Adventistă are ceva de făcut și de predicat asupra unor principii care, de-a lungul timpului, au fost pierdute din vedere, s-au dărâmat, au fost sparte, au fost uitate și neglijate.

Și nu mă refer doar la acele puncte de doctrină despre care suntem lămuriiți și despre care avem convingerea că au atestare divină indubitabilă.

Capitolul din Isaia 58 este un capitol practic prin excelență, el are de-a face cu viața, cu trăirea.

Ori de câte ori vrem să ne referim la modul cum se aplică în practică principiile teoretice ale Împărăției cerurilor, aproape invariabil recurgem la acest capitol.

De-a lungul timpului, s-au produs devieri de la adevăr și de la trăirea lui; adevăruri care odinioară erau socotite ca de la sine înțelese valabile, au început să fie privite cu ușurătate, să se găsească explicații „savante“ pentru părăsirea cărărilor vechi. Aceste „cărări vechi“ au fost categorisite ca fiind extremism, fariseism, îngustime de minte și alte aprecieri asemănătoare.

Vedeți, Biserica Adventistă predică adevăruri care cer o schimbare: schimbare în mentalitate, în obiceiuri, în filosofia despre viață și în general... schimbare.

V-ați pus vreodată întrebarea pentru care motiv, în ciuda adevărilor esențiale teologice și a filosofiei sănătoase despre viață, relativ puțini sunt dispuși să le accepte? Răspunsul este unul: adevărul cere schimbare, o naștere din nou. Acest lucru cere sacrificiu, cere renunțare de sine, cere un alt mod de viață. Și lucrul acesta nu este dorit. Dacă mi s-ar cere, ca odinioară, să fac o călătorie de hagialâc până la Sfântul Munte Athos, plină de riscuri și de primejdii, cu asigurarea că voi fi mântuit, aș face acest lucru îndată, chiar dacă la întoarcere voi fi același om. Amintiți-vă de navela cunoscută sub numele de Hagi Tudose. Pentru că fusese la Sfântul Munte, oamenii îi spuneau Hagiul, sfântul, dar viața lui era aceeași, nu se produsese nici o schimbare. Și nu-i cerea nimeni să o facă.

Dacă mi s-ar spune că, oferind pentru Dumnezeu o sumă considerabilă de bani, aș fi mântuit, aș fi gata să fac orice, dacă nu mi s-ar cere schimbarea caracterului, a obiceiurilor, a vieții.

Dar Dumnezeu îmi cere naștere din nou și nimic mai puțin. „Dacă nu se naște cineva... din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“ Ioan 3,3. Această schimbare totală a vieții este o minune și în aceasta constă puterea Evangheliei.

Biserica Adventistă predică această Evanghelie a Împărăției, care cuprinde în ea puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea celui care crede. Ea are de a face cu omul ca întreg: trup, suflet, duh. Ea este o Evanghelie a vindecării, a reabilitării, a restatornicirii „temeliilor străbune“, pe care au clădit mereu și mereu, de-a lungul timpului, copiii lui Dumnezeu, ca străini și călători prin lume.

În afară de „spărturile“ făcute în Legea lui Dumnezeu, s-au făcut spărturi și în celelalte legi ale vieții și ale firii. Și biserica este chemată să le dreagă și să le repună la locul lor, în vederea realizării omului nou, după chipul lui Dumnezeu. „Dregătorul de spărturi“ trebuie să lucreze la repararea căilor vechi, pentru ca țara să poată fi locuită de oameni întregi.

Să ne întoarcem la legile naturii, ale vieții și ale sănătății. Concepția creștină cu privire la natură este aceea că totul este creațiunea lui Dumnezeu. Natura, cu toate că este degenerată, poartă încă pecetea mâinii creatoare a

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 3/1993
ANUL LXX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului
redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Culegere computerizată:

Iulia Corduneanu

Tehnoredactare computerizată:

Irina Toncu

Corectură:

Lorl Gheorghijă

CUPRINS

- Hristos - certitudinea mîntuirii noastre cop.1
- Vor zidi iarăși cop.2
- Editorial ..... pag. 1
- O vioară pag.2
- Rugăciuni... ..... pag.3
- Educația religioasă pag.7
- Suntem întrebați? pag.10
- Un Hristos fals pag.11
- Anunț pag.12
- Doamne ce vrei să faci? pag.13
- Anunț - Casa de pensii pag.17
- Din partea Comitetului Uniunii... pag.18
- Sfirșit de cale cop.3
- Vești din cîmpul mondial cop.4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

„Noi avem o mare lucrare de făcut pentru Domnul nostru, aceea de a deschide Cuvîntul lui Dumnezeu în fața și la inima aceluia care trăiesc în întunericul neadevărului. Tinerii mei prieteni, acționați conștiinței de însărcinarea voastră sfântă. Voi trebuie să fiți voi înșivă cercetători ai Scripturii, fiind totdeauna gata să dați fiecărui om ce vă întreabă un argument în favoarea nădejzii care este în voi. Prin reala voastră demnitate creștină, dați dovadă cu privire la faptul că știți că aveți un adevăr și că este în interesul tuturor oamenilor ca să creadă și să cunoască acest adevăr. Dacă acest adevăr lucrează în suflet, atunci el se va manifesta în înfățișarea și comportarea voastră, într-o stăpânire de sine plină de calm, de pace și noblețe, pe care numai un adevărat creștin le poate avea”.

„Aceia care cunosc și practică adevărata smerenie și ale căror capacități intelectuale au fost lărgite datorită adevărilor prezentate în Evanghelii, vor avea o influență ce va fi simțită. Atunci ei vor avea o bună influență asupra minții și inimii și vor fi respectați de un mare număr de oameni, chiar și de către aceia care nu au simpatie față de credința lor. Cu adevărurile Bibliei și cu publicațiile noastre valoroase ei vor avea succes pentru că Domnul Dumnezeu va deschide ușile înaintea lor... Dacă lucrătorii noștri vor merge în lucrarea lor bizuindu-se pe adevărurile Scripturii și cu iubirea lui Hristos în suflet și manifestarea ei față de suflete, ei vor realiza mult mai mult decât prin oratorie și îndemănare personală... Mulți dintre cei care lucrează pentru cauza lui Dumnezeu nu studiază Scriptura atât cât ar trebui să o studieze. Dacă ei ar face lucrul acesta, atunci învățăturile ei practice ar avea o influență pozitivă asupra vieții lor... Fie ca Dumnezeu să deschidă mințile slujitorilor Săi, ca ei să poată înțelege datoria ce o au de a reprezenta caracterul Domnului Hristos, manifestat în răbdarea lor, în curajul și integritatea lor de neclătinat. Aceștia să nu uite că ei îl pot nega sau reprezenta în mod greșit, printr-un caracter nehotărît și șovăitor”.

„Slujitori ai lui Dumnezeu, tineri... Mulți vor crede adevărul pe care îl propovăduiți, dacă vă veți trăi credința, vor crede pentru că viața voastră zilnică este asemenea unei lumini strălucitoare, așezată într-un sfeșnic și care răspândește lumina pentru toți cei din jur. Atunci chiar și vrăjmașii voștri, oricât s-ar lupta ei împotriva învățăturii voastre, vă vor respecta. Și atunci, când veți ajunge la această realizare în viața voastră, cuvintele voastre simple vor fi pline de putere și vor aduce convingere în inimile și sufletele celor cu și pentru care lucrați”.

E.G.White
(5T.407)

HRISTOS, CERTITUDINEA MÎNTUIRII NOASTRE

- Urmare din cop. 1 - a -

În mod tragic, alții, la fel de greșii, partizani ai libertății de conștiință, merg spre partea opusă, spre extrema ce este orientată spre fapte, încercând, în mod greșit, să dovedească - prin disprețul și opoziția lor față de poruncile explicite ale lui Dumnezeu - că biruința asupra păcatului nu are nici un rol în experiența mântuirii.

Primejdia lor este clar prezentată de Cuvântul inspirat. Această religie sentimentală, ce face ca păcatul să fie tratat cu ușurință și care se ocupă mereu de iubirea lui Dumnezeu față de păcătos, încurajează pe păcătos ca acesta să creadă că Dumnezeu îl va mântui, în timp ce el continuă să trăiască în păcat, bine știind că aceasta este păcat" (E.G.White, Letter 53, 1887).

Primul grup confundă dovada cu mijlocul mântuirii, în vreme ce al doilea grup subminează puterea lui Dumnezeu ce schimbă viața și pe care El o dă pentru câștigarea biruinței asupra păcatului, considerând că o viață de biruință este dovada legalismului.

Să reținem modul în care Pavel prezintă acest adevăr: „Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei" (Gal. 5,1). Dar apoi el adaugă: „Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci sluiți-vă unii altora în dragoste" (vers. 13).

Mântuirea nu este asemenea unui joc care cere ca cel puțin

înainte de a muri să-ți mărturisești ultimul păcat. Un astfel de concept vede pe Domnul Hristos mai degrabă ca un adversar decât un partener în lucrarea mântuirii.

Păcatul nu este numai o problemă de comportament. Păcatul este o boală și trebuie ca infecția să fie tratată. Tratamentul pentru această boală este acela de a privi ținta la Domnul Hristos. Incertitudinea în ceea ce privește mântuirea noastră este o dovadă a faptului că nu facem din Domnul Hristos centrul și circumferin-

„PĂCATUL NU ESTE NUMAI O PROBLEMĂ DE COMPORTAMENT.

PĂCATUL ESTE O BOALĂ ȘI TREBUIE SĂ FIE TRATATĂ."

ța vieții noastre. Să ne asigurăm de faptul că boala aceasta a păcatului este vindecabilă și să facem din Domnul Hristos centrul vieții noastre.

Ultimele cuvinte de sfătuire scrise de serva Domnului, la 14 iunie 1914, inspiră încredere și certitudine în lucrarea mântuitoare a Domnului Hristos.

„Dumnezeu este bucuros să reverse harul Său asupra tuturor celor ce flămânez și însetează după El, nu pentru că noi suntem vrednici, ci tocmai pentru că recunoaștem nevrednicia noastră. Nevoia noastră este după acea stare spirituală care să ne dea certitudinea că vom primi acest dar" (T.M./519).

Să facem din acest mesaj, care este inima Evangheliei, centrul experienței și predicării noastre. Ruga mea este ca Adventiștii de Ziua a Șaptea, indiferent de vârstă, să se bucure de certitudinea mântuirii, ce urmează unei depline acceptări a Evangheliei lui Isus Hristos.

O VIOARĂ ÎN MÎNA LUI DUMNEZEU

Cândva, un mare meșter și-a câștigat o binemeritată falmă prin viorile pe care le construia. Viorile lui sunau cel mai bine și erau foarte căutate. Nici un alt constructor de viori nu l-a putut egala.

Dar, ca orice muritor, meșterul neîntrecut a murit, ducând cu el în mormânt taina viorilor sale.

Târziu, după îndelungi și migăloase cercetări, talna i-a fost totuși dezlegată.

Renumitul meșter trăia lângă o pădure, de unde își alegea lemnul pentru viorile lui. S-a constatat că el își alegea lemnul din partea de miază noapte a pădurii, acolo unde vântul aspru al iernii bătea cu o furie mare în copaci. El alegea copacii de la marginea pădurii, care înfruntau primul asprimea vântului și din acești copaci folosea pentru viorile sale numai partea lemnului ce fusese supusă direct intemperțiilor vremii.

Partea care suferise loviturile vântului și a viscolului iernii, partea din copac care a fost cea mai încercată, aceea era folosită pentru meșterirea viorilor sale.

Bătrânul meșter fusese învățat de Dumnezeu, căci și El procedează la fel. Dacă vrei ca inima ta să fie o vioară în mâna lui Dumnezeu, care să sune minunat, nu te speria de bătaia vânturilor nemiloase ale vieții. Prin încercări, Dumnezeu forjează caractere pentru cer.

RUGĂCIUNI

ÎNĂLTATE

RUGĂCIUNI

ASCULTATE

RUGĂCIUNI

ÎMPLINITE

Am fost născut și crescut într-o familie de adventiști, pînă la cumpăna dintre copilărie și majorat. Apoi, năzuind după ceva mai „bun”, mai „atractiv”, am îmbrățișat cariera armelor. Această situație n-a adus decât lacrimi, zile și nopți triste în casa copilăriei mele...

Anii au trecut... Pe soldați îi învățam că nu există Dumnezeu, contrar a ceea ce am învățat în casa părintească, gând la care acum mă cutremur. Dar simțeam că rugăciunile părinților mei către Dumnezeu erau mai fierbinți și asta mă deranja cel mai mult.

Anii, patruzeci la număr, au trecut și o boală nemiloasă a venit să ceară tribut vieții mele.

Analizele au pus categoric diagnosticul: cancer pulmonar.

Auzisem de un tratament „pocăit” pe baza dietei naturiste, o renunțare completă la stilul de viață de până acum.

Deși eram într-o situație disperată, totuși nu puteam admite un regim care are la bază recomandările Bibliei (Gen. 1, 29; Ps. 104, 14).

Știam că în cancer orice zi contează. Am început acest tratament, hotărât fiind să nu accept nici un cuvânt despre Dumnezeu.

Având un caracter dârz, un stoic în toate hotărârile mele, încrezător în propriile-mi forțe, am luat startul. După numai trei săptămâni (atât m-au ținut puterile), am hotărât să-mi pun capăt zilelor.

Luptându-mă cu ideea morții, care nu-mi surâdea deloc, mi-a venit în minte, ca o străfulgerare, o scenă din copilărie...

Era în timpul războiului; orașul în care locuiam era plin de armata rusă. Familia noastră locuia pe o stradă în apropierea unităților militare de aviație. Deodată, seara târziu, se deschide ușa și doi soldați ruși, înarmați, dau năvală în bucătărie:

- „Davai hleba!” - strigau ei.

Mama, înspăimântată, deschide bufetul de bucătărie și le întinde, cu mâna tremurândă o jumătate de pâine - era tot ce aveam în casă ca hrană.

Soldații se reped, o iau, dar, în același timp, mama deschide ușa camerei de dormit și arată spre noi, cei patru copii, care, treziți din somn, priveam speriați spre soldații înarmați, și la pâinea din mâna lor.

Au plecat.

Pe mama atât am auzit-o spunând: „Sărmanii, cât de flămânzi erau. Da, dar... ce le voi da dimineață copiilor de mâncare?”

Tata, om al rugăciunii, a spus: „Se va îngriji Dumnezeu; hai să ne rugăm!”

Așa am adormit, văzându-i așezați pe genunchi.

Dimineața, încă era întuneric, când ușa se deschide brusc sub presiunea bubuiturilor și aceiași soldați din seara trecută, cu o foaie de cort plină cu pâine caldă, o aruncă pe jos în bucătărie și pleacă...

Am avut atâta pâine, încât am dat tuturor copiilor de pe strada noastră.

Aceasta a fost scena din copilărie pe care mi-am amintit-o...

Acum mă gândeam că, dacă Dumnezeu a ascultat atunci rugăciunea părinților mei, oare pe mine nu mă va asculta, în starea disperată în care mă aflam?

Și, pentru prima dată după patruzeci de ani, am căzut în genunchi în rugăciune. Cât timp am stat așa și ce m-am rugat nu mai știu, dar atâta pot spune, că m-am ridicat alt om, cu putere și încredere că nu sunt singur. Atunci, cu puterile sleite, a trebuit să recunosc că Cineva a preluat cărma vieții mele și Cel ce m-a probat mi-a cunoscut puterea de rezistență. Am început să-L caut prin studiul Bibliei. Și L-am găsit, dar nu m-am mulțumit cu atât. Doream să-L cunosc tot mai bine, să știu cât mai multe despre Salvatorul meu și să-L iubesc.

Continuare în pag. a 6 - a

„VOR ZIDI IARĂȘI...

PE DĂRÎMĂTURILE DE MAI ÎNAINTE“

- Urmare din cop. a II-a -

lui Dumnezeu. Între om și natură trebuie să fie o armonie cât mai perfectă cu putință. Dumnezeu a încredințat omului la creațiune mediul înconjurător, pentru a-l administra în armonie cu legile Sale înțelepte. Omul și natura urmau să alcătuiască un complex desăvârșit. Aceasta însemna și încadrarea omului în legile care guvernau natura. Altfel, dezechilibrul ecologic ar fi afectat sănătatea și bunăstarea omului.

Păcatul a distrus acest echilibru. De la armonie desăvârșită s-a ajuns la conflicte de tot soiul: între om și om, între om și mediul înconjurător, între om și animale. Totul a fost dat peste cap datorită păcatului. Cu toate că lucrurile au ajuns aici, cerurile încă mai proclamă slava lui Dumnezeu și pământul are încă semnele puterii creatoare. Omul este încă răspunzător pentru ceea ce Dumnezeu i-a încredințat, căci în Apocalips 11,18 stă scris: „să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul“.

Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să facă, prin tot ce pot, o lume mai bună, pentru că ei trăiesc în ea. În adevăr, majoritatea membrilor bisericii lucrează în acest sens, pentru că Evanghelia aceasta a Împărăției îi învață astfel. De altfel, conducerea mondială a bisericii noastre a dat o declarație privitoare la mediul înconjurător și care reflectă filosofia noastră cu privire la această problemă, declarație pe care o publicăm în numărul de față al revistei noastre.

Ce putem spune despre legile vieții și ale firii? Sunt ele obligatorii? Au ele vreo legătură cu

experiența creștină? Este vreo legătură între spiritualitate și respectarea acestora?

Știm prea bine că învățătura cu privire la sănătate și la viață pleacă de la concepția că trupul omului este un templu, un templu al Duhului. Acest templu al corpului este creațiunea directă a lui Dumnezeu, este singurul templu clădit de Însuși Dumnezeu pe pământ. Toate celelalte temple reflectă mai mult sau mai puțin acest principiu.

Templul trebuia îngrijit, respectat, deoarece era consacrat Divinității. Nimic necurat nu trebuia să pătrundă în el. Orice asemenea abatere se pedepsea pe loc și fără nici o cruțare.

Sfântul apostol Pavel, plecând de la acest fapt, spune: „dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu“. Am putea spune foarte bine că prin atitudinea față de

---

*„OMUL ESTE RĂSPUNZĂTOR
PENTRU CEEA CE DUMNEZEU
I-A ÎNCREDINȚAT.“*

---

templul corpului nostru ne dovedim atitudinea față de Creatorul lui. El ne-a fost încredințat pentru educarea noastră de fiecare zi, în principiile cele înalte ale sfințeniei și ale ascultării.

Inspirația și iluminarea divină ne-au descoperit o dimensiune nouă a Evangheliei, aceea a sănătății. Biserica noastră a fost dăruită cu lumină asupra tuturor aspectelor vieții. Ni se spune că legile sănătății sunt legile lui

Dumnezeu, așa cum sunt cele morale.

Când El l-a creat pe om, i-a stabilit și modul de funcționare a organismului lui. l-a prescris prevederi pentru orice manifestare a lui. l-a recomandat cum să facă amenajarea mediului ambiant în cel mai fericit mod; i-a prezentat o paletă largă de alimente și produse pentru hrană; i-a recomandat hrana pentru minte; i-a programat timpul de muncă și de odihnă; în concluzie, tot sistemul de întreținere al acestui templu al lui Dumnezeu, încredințat omului.

Păcatul a răsturnat toate aceste reglementări și Dumnezeu a trebuit să dea, în condițiile păcatului, îndrumări pentru ca templul Său să nu fie nimic. Au apărut reglementările cu privire la animalele curate și cele necurate, cele referitoare la băutură și mâncare, sfaturi cu privire la curăția minții și corpului și multe altele.

Într-o mare măsură, istoria pământului nostru s-a învățat în aceste domenii sub diferite forme. Ridicarea și căderea imperiilor au fost determinate de obiceiurile oamenilor, de uz sau abuz în toate aspectele vieții. Ni se spune că atâta vreme cât, spre exemplu, Imperiul Roman a fost cârmuit de legile cumpătării și ale virtuților familiale, el a fost de neînfrânt. Când însă locuitorii și-au permis îmbuibarea și abuzul, virtuțile morale n-au mai fost prețuite, iar excesele de orice fel s-au dat pe față, atunci imperiul a intrat în penumbră și, în final, s-a prăbușit.

Pentru timpul sfârșitului, Dumnezeu a găsit de bine să re-ducă pe oameni la cunoașterea

„temeliilor străbune” și în acest domeniu. El a ales un popor căruia i-a descoperit marile principii de viață sănătoasă, astfel încât nici una din bolile care cutreieră lumea să nu-l afecteze. El l-a chemat să fie „dregători de spărturi” în obiceiuri și practici. El i-a dat lumină și soluții care să facă din acest popor o împărăție de preoți pentru Dumnezeu și pentru Templul Său. El îi încredințează misiunea de a drege drumurile, căile, obiceiurile, modul de viață, pentru ca pământul să mai poată fi locuit.

Și Adventiștii de Ziua a Șaptea au făcut acest lucru. Pe plan mondial, se vorbește deja despre modul de viață adventist, înțelegând prin aceasta toate regulile și practicile sănătoase pe care această biserică le predică și le aplică. Nu este timpul și nici spațiul să enumerăm ce s-a făcut în acest domeniu. Adventiștii de Ziua a Șaptea „dreg drumurile și fac țara cu putință de locuit”. Evanghelia sănătății este brațul drept al soliei îngerului al treilea. Și oriunde pătrunde această Evanghelie, oamenii sînt schimbați. Viața lor fizică este alta. Sănătatea începe să renaască pentru că obiceiurile se schimbă. Canibalii, băutorii de alcool, fumătorii de orice fel, cei ce folosesc droguri, consumatorii de ceai, cafea și de alte otrăvuri elimină tot ce nu este în armonie cu legile sănătății, căci au înțeles că trupul lor este templul Duhului și nu al idolilor lor. Se produce o schimbare radicală și o nouă viață începe: o adevărată redeșteptare, urmată de o reformă adevărată, ale cărei roade sunt vizibile. Și aici puterea Evangheliei este aceea care produce schimbarea și cei dispuși sunt binecuvântați (cu o „mens sana in corpore sano”).

Poate vi se pare straniu că merg ceva mai departe. Ce se întâmplă cu unii din aceia care predică altora aceste lucruri minunate? Ce se întâmplă cu „temeliile străbune” în viața lor? Veți fi surprinși să auziți că, în ultimii 20 de ani, în rândurile Adventiștilor de Ziua a Șaptea crește numărul acelor care beau alcool, fumează, folosesc cafea și ceai rusc și care se îndepărtează de modul de viață adventist, pe care ceilalți îl admiră. Constatarea este alarmantă. Fenomenul este îngrijorător. Situația este cutremurătoare. Un popor care a fost pus deoparte de Dumnezeu, pentru a avertiza lumea cu privire la toate „dărâmurile” și la „temeliile străbune”, care a primit toată lumina, experiența și cunoștința, să se întoarcă în mod conștient și deliberat la obiceiurile distrugătoare de sănătate și spiritualitate!

Și între noi, pe neobservate și pe nesimțite, s-au strecurat în

multe familii practici care nu corespund cu mărturisirea noastră de credință și cu speranța noastră într-o viață veșnică. Mai nou, băuturile cola și cafeaua decofeinizată - nevinovată - sunt privite de tineri ca dovadă de emancipare și de civilizație.

Noua situație în care ne găsim, ca țară, face posibil accesul la așa zisa civilizație apuseană, pe care unii o înțeleg prin îngăduința de a face tot ceea ce se face acolo.

Doresc să fac un apel serios și solemn către toți membrii bisericii noastre: „Întoarceți-vă la cărările cele vechi, ridicați iarăși temeliile străbune în familiile, în viața și în mentalitatea voastră. Dregeți spărturile care s-au produs prin imitație, prin neatenție, prin îngăduință vinovată. Faceți țara cu putință de locuit. Dacă sarea și-a pierdut puterea de a săra, nu mai este bună la nimic. Nu uitați că biserica este în lume spre a împiedica pe oameni să devină lumești.

Nu uitați că Biserica Adventistă rămâne o biserică profetică, într-un timp profetic, cu o solie profetică, o solie de schimbare și de reformă înainte de venirea Domnului. Asupra ei sînt îndreptate toate privirile, ea este obiectul urii balaurului și a aliaților lui. Ea va fi ținta atacurilor furibunde ale fiarei și a chipului ei. Deja umbrele se adună și toți factorii se pregătesc pentru confruntarea finală.

Cei care doresc să trăiască cu evlavie în Isus Hristos vor fi prigonii. Noua ordine mondială, prezentată de gânditorii lumii și care este ultimul act al dramei omenității, este pregătită cu asiduitate.

Și în timp ce evenimente cutremurătoare bântuie prin lume, copiii Săi lasă să se coboare steagul viețuirii și al mărturisirii „credinței date sfinților odată pentru totdeauna”.

Fecioarele ațipesc tocmai atunci când ar trebui să vegheze..., iar Mirele ceresc vine pe neașteptate.

Redau aici cuvintele inspirate ale servei Domnului: „Bine ar fi pentru biserică și pentru lume dacă principiile care au animat sufletele sincere ar fi reînviată în inimile acelor care se unesc cu poporul lui Dumnezeu” (T.V., p. 39).

„*CE VĂ ZIC VOUĂ, ZIC TUTUROR: VEGHEAȚI!*”

„Vegheați deci... ca nu cumva venind pe neașteptate, să vă găsească dormind” (Marcu 13,35.36). Este primejdioasă starea acelor care, obosiți de veghere, se întorc la atracțiile lumii. În timp ce omul de afaceri este captivat de urmărirea câștigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei își aranjează podoabele, s-ar

putea ca în chiar ceasul acela Judecătorul întregului pământ să pronunțe sentința: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit prea ușor” (Daniel 5,27) (T.V., p. 350).

Stimate frate și soră, drag prieten, tânăr și copil, pentru timpul atât de înaintat pe care îl trăim, pentru interesele veșnice care sunt în joc, pentru mântuirea sufletului pentru care a murit Hristos, pentru slava care este gata să se arate, ridică din nou temelile străbune, fii dregător de spărturi, pomește la dregerea drumurilor, pentru ca țara să poată fi locuită.

Dacă ai ceva de reparat în casa ta, în viața ta, în mentalitatea ta, în practicile tale, atunci fă-o repede. Nu este timp de amânare. Ultimele raze ale Soarelui Dreptății sunt gata să se retragă. Mărturia noastră, a ta și a mea, este astăzi mai necesară ca

oricând. Lumea este în primejdie să se piardă. Sângele ei este cerut din mâna ta și a mea.

În această lucrare avem o făgăduință extraordinară: „Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă...”. Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice iată-Mă” - (Is. 58,9-11).

La această înălțime ne invită Dumnezeu. La această părtășie ne cheamă Domnul Hristos. El ne așteaptă la capătul cărării care este înaintea noastră.

El să ne dea, mie și ție, viziunea Templului Său, tu și eu, singurul templu pe pământ creat de El.

Amin.

Nelu Dumitrescu

„*TEORIA ADEVĂRULUI, NEÎNSOȚITĂ ÎNSĂ DE DUHUL SFÂNT, NU POATE REÎNVIORA SUFLETUL ȘI NICI SFINȚI INIMA*” -

E.G. WHITE, *PARABOLE*, ed. 1980, p. 327

RUGĂCIUNI ÎNĂLȚATE, RUGĂCIUNI ASCULTATE, RUGĂCIUNI ÎMPLINITE

- Urmare din pag. a 3-a -

Apoi, m-a vizitat un pastor care l-a cunoscut pe tatăl meu... A cerut permisiunea de a înălța o rugăciune, iar eu am acceptat. Ne-a invitat la una din adunările din districtul său, unde m-am dus împreună cu soția și acolo am rămas, unde am primit botezul în urmă cu șase ani.

În carierele de piatră pentru spargerea blocurilor masive, se folosesc pene de lemn peste care se picură apă, lemnul se umflă și astfel despică piatra.

Și la mine a fost nevoie să se spargă o piatră, dar pana folosită a fost udată de rugăciunile înlăcrimate ale părinților mei. Ei nu mai sunt de mult, dar la Marea de Cristal ne vom întâlni.

Am scris aceste rânduri cu dorința de a fi un ajutor pentru alți naufragiați, rătăciți în negura deasă a păcatului și suferinței, pentru a-i îndrepta spre Farul salvator, Isus Hristos.

În memoria soțului meu,

E. Bubău

Comunitatea Nazna

Conferința Transilvania Sud

Biserică și școală, educație religioasă, instruire morală sunt subiecte care ne preocupă din ce în ce mai serios. Un simțământ viu al răspunderii față de copii și tineri ne determină la planuire și acțiune grabnică. De aceea, în perioada 1-2 aprilie 1993, la București, se va desfășura Convenția Educației Creștine. Subiectele prevăzute merg de la filosofia educației creștine până la aspecte practice și legale. Cu această ocazie se va constitui un Consiliu al Educației Creștine.

Aceste preocupări se constată și în rândul celorlalte biserici. În urma unor întâlniri pregătitoare s-a convenit ca în zilele de 1 și 2 aprilie să se desfășoare la Cluj-Napoca, Conferința la nivel înalt a Bisericilor și Cultelor din România cu două teme: 1. Aplanarea conflictelor dintre etnii prin intermediul bisericilor și 2. Biserica și școala.

Deoarece a doua temă este de un interes major pentru noi, din partea noastră va fi prezentat un coreferat pregătit de fr. Adrian Bocăneanu. Modul de abordare al acestei chestiuni poate fi de folos cititorilor, de aceea îl publicăm în revista noastră.

*

Onorată adunare,

„Omul nu trăiește numai cu pâine”... și nici copiii. Mass-media nu pierde nici o ocazie să ne arate imagini ale copiilor care mor de foame. Dar mai există o altă foame, după „orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Mai de vreme decât ne-am fi așteptat se împlinește profeția tragică a lui Amos care anunța o „foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului... În ziua aceea se vor topi de sete fetele frumoase și flăcăii”.

Cât de departe am ajuns de gândul pe care Dumnezeu L-a avut privind relația Sa cu copiii. Suveranul Universului a vorbit personal unui copil, și încă de trei ori, iar Isus laudă pe Tatăl Său

ceresc pentru că a luat taina mântuirii și a descoperit-o pruncilor! Aceste secvențe biblice ne aduc în minte multe altele care ne arată relația preferențială pe care Dumnezeu o dezvoltă cu copiii. Simțim un dor neînfrânt să facem iarăși să se audă melodia dulce de pe buzele Celui care a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine!”.

Am venit aici mișcați de același apel, câștigați de aceeași viziune nobilă - să ridicăm noile generații în spiritul credinței și al iubirii. Suntem fericiți să putem discuta între noi, nu cu vorbiri învățate de la oameni ci de la Dumnezeu, să ne lărgim inima, să plângem împreună pentru dărmăturile străbune și să ne înseni-

neze sufletul viziunea triumfătoare a izbăvirii lui Dumnezeu.

Privind delegațiile sosite aici recunoaștem de îndată ce bogății spirituale reprezintă fiecare: de la marele principiu educațional pe care poporul Israel l-a numit Sema, la tradiția musulmană de instruire a copiilor în credința și morala Coranului, de la transmiterea stăruitoare a simbolului credinței prin cuvânt și imagine în marile biserici ale Răsăritului și ale Apusului, la Reformă, ale cărei fundamente „sola Scriptura”, „sola fides” și preoția credincioșilor au fost un catalizator pentru dezvoltarea educației.

Și ne-am adunat mai mult decât pentru dezbateri. Așteptăm

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ

- PREOCUPĂRI ACTUALE -

CONFERINȚA LA NIVEL ÎNALT

A BISERICILOR ȘI CULTELOR DIN ROMÂNIA

să se manifeste puterea cea mare a lui Dumnezeu. Asupra noastră stă răspunderea chibzuirii dar mai ales a făptuirii. Un înțelept spunea că pentru triumful răului este suficient ca oamenii de bine să nu facă nimic!

Iar ca să făptuim binele nu este destul să deplângem situația și să acționăm dintr-un impuls oarecare. Trebuie să privim și spre Dumnezeu nostru, ale Cărui căi și gânduri sunt nespuse de înalte față de ale noastre. Nimeni nu ar vrea să repete greșeala lui Moise care, împins de o chemare nelămurită, alege singur mijloacele și timpul izbăvirii poporului său. Este semnificativ că ai săi nu l-au susținut și amara robie s-a prelungit cu patruzeci de ani.

Domeniul educației religioase ridică exigențe și dificultăți speciale, care țin de natura instruirii religioase, de rolul crucial al familiei ca și de unele aspecte specifice situației actuale din țara noastră.

a. Înainte de toate educația religioasă înseamnă să vorbești pentru Dumnezeu, chiar să acționezi pentru Dumnezeu, cum a spus El însuși lui Moise: „Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon”. Apoi obiectul activității educative este ființa omenească, marcată la orice vârstă de natura umană - aceea despre care David spune: „În păcat m-a zămislit mama mea” iar Sf. Pavel: „Nimic bun nu locuiește în mine”. Omul lui Dumnezeu este înduioșat de farmecul copilăresc, dar nu se poate lăsa înșelat - odată cu pruncul crește și revolta firii față de Dumnezeu. Iar religia tocmai aici țintește - să schimbe revolta cu supunere, ura sau nepăsarea cu iubire. Dacă unii spun că e bine ca omul să aibă un Dumnezeu, ca să aibă de cine se teme, să poată fi ținut în frâu, noi nu putem fi de acord. Cine se mulțumește cu atât nu trebuie să îl invoce pe Dumnezeu. Noi transmitem o chemare radicală, a cărei acceptare înseamnă

schimbare radicală, iubire radicală. O religie culturală, preluată aproape inconștient, ca element al civilizației, al stilului de viață, își pierde distincția și unicitatea. Dumnezeu ne spune însă: „Alegeți!” Religiiile din care ne adăpăm se primesc datorită libertății de alegere și implică responsabilitate personală.

Astfel misiunea educatorului este ca, susținut de Spiritul lui Dumnezeu, să faciliteze plantarea și creșterea atitudinilor corecte față de Dumnezeu - cunoaștere, iubire, încredere, ascultare, devotament. El va fi mulțumit mai ales atunci când va vedea pe învățatul ajuns așa de prieten cu Dumnezeu său încât el să se poată retrage, pe neobservate, spre a fi ghidul către Dumnezeu pentru o altă generație.

Acesta este un proces delicat, poate riscant, asemenea formării perlelor. El trebuie protejat de tot ce l-ar putea perturba - nerăbdare, constrângere, plictiseală, scepticism, nesinceritate, de tot ceea ce ar putea produce emoții negative. Nici un reziduu respingător să nu se acumuleze, nici o experiență negativă să nu stânjenească ființa în momentul răspunsului decisiv față de Dumnezeu.

b. Un alt element important este rolul responsabil și privilegiat al familiei în educația religioasă a copiilor. În afară de relația tainică pe care Dumnezeu o inițiază foarte devreme cu fiecare ființă, părinții sunt de fapt primii educatori. Misiunea lor este să conducă pe copiii lor spre Dumnezeu în ambianța special creată a familiei. Chiar și atunci când încep educația în școală, copiii revin în cămin și rolul părinților nu se încheie niciodată. Părinții au în același timp dreptul și privilegiul de a-și transmite valorile religioase către copiii lor. Pentru aceasta le este făgăduit ajutorul supranatural și în același timp răspund în fața lui Dumnezeu, a comunității religioase și

a societății. Părinții nu pot lipsi din nici un sistem de educație religioasă.

c. Nu putem ignora, de asemenea, unele aspecte specifice ale realității, cum este moștenirea nefastă - pe plan ideologic, psihologic și social - din perioada trecută. De asemenea, este o realitate faptul că societatea românească vădește o considerabilă diversitate culturală, etnică și religioasă. Trebuie, de asemenea, avute în vedere aspecte practice - resursele umane, mijloacele financiare limitate, spațiile și manualele insuficiente în curs de formare. Consider că aceste premise nu pot fi ignorate. Ele izvorăsc din realitate și din fundamentele religiei. Chiar dacă ele complică considerabil sarcina educației religioase, ele nu trebuie privite ca un blestem. Chiar diversitatea etnică și religioasă nu implică neapărat dezbinare. Oricine poate enumera țări cu o accentuată diversitate, în care oamenii iau foarte în serios religia lor, dar sunt buni cetățeni și patrioți până la sacrificiu. Acești factori nu au fost menționați pentru a justifica resemnarea și inactivitatea. Atunci ne-am atractive cele mai severe condamnări rostite atât de profeții Vechiului Testament, cât și de Isus. Dar acestea sunt unele dintre dificultățile cu care trebuie să ne confruntăm. Nu ne putem mulțumi să alegem grăbiți calea cea mai ușoară și să ne vedem de drum cu iluzia că am luat o hotărâre, problema este rezolvată și noi suntem descărcați de răspundere.

Metodele și cadrul educației religioase trebuie să izvorăscă organic din natura religiei și să țină seama de realități. În cursul întâlnirii pregătitoare s-a făcut auzită de câteva ori expresia „religia obligatorie în școli”. Am luat-o ca pe o revărsare a îngrijorării sufletului păstorilor spirituali față de generațiile viitoare ale țării noastre.

Dar, oricât ar fi de adâncă preocuparea și durerea, nu putem să nu recunoaștem că sublimul cuvânt „religie” nu poate sta alături de „obligatoriu”. În ce privește audierea și însușirea învățaturii de credință, s-ar putea institui o obligație. Dar chiar pentru înțelegerea învățaturii este nevoie de har și iubire, nu de obligație. Religia înseamnă însă și o trăire launtrică, o experiență mistică, o taină între om și Dumnezeu său. Sub obligație? Religia înseamnă și cult, închinare, manifestări particulare și publice ale convingerii interioare. Sub obligație? Religia duce la un stil de viață specific, îmbrățișat cu inima plină de bucurie. Sub obligație? Religia creează o societate a credinței, biserica sau comunitatea. Credinciosul preferă să trăiască în această societate. Sub obligație? Caracterul obligatoriu nu se poate atașa decât unei religii trunchiate, ciopârțite până la pierderea identității. Fără îndoială, hotărârea se poate lua, sprijinită cu argumentele bunelor intenții, dar în acest caz ce fel de religie va caracteriza generațiile următoare?

A fost menționat mai înainte rolul părinților. A plăcut lui Dumnezeu să încredințeze privilegiul procreării și al creșterii de copii familiei. Nici statul și nici biserica nu au această prerogativă. Recunoscând acest fapt, numeroase legi și convenții internaționale, inspirându-se din Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948, art.26, alin.3) afirmă: „Părinții au dreptul prioritar de a alege felul de educație de care să beneficieze copiii lor”. La fel, Convenția Europeană asupra Drepturilor Omului (1950, Protocolul I, art. 2): „În exercitarea oricărei funcțiuni pe care și-o asumă în domeniul educației și instrucției, Statul va respecta dreptul părinților de a asigura o educație și instruire în conformitate cu convingerile lor religioase și filosofice”.

Dar poate nu este necesar să se recurgă la o dezbatere de drept. Am declarat că avem un criteriu conducător în această discuție: binele spiritual al copilului. Iar binele copilului cere ca instruirea formală și educația din căminul propriu să fie în armonie una cu cealaltă. Copilul devine treptat conștient de varietatea orientărilor filosofice și religioase din jurul său, învață să fie responsabil pentru sine și tolerant față de alții, dar nu trebuie pus, sub nici un motiv să aleagă între păstrarea familiei și notele mari la școală sau promovarea clasei. Nici părinții nu trebuie puși în situația să aleagă între transmiterea către copiii lor a valorilor lor religioase și șansele educaționale ale acestora.

Este interesant să ne gândim și ce vom face celor care nu se vor supune „obligației”. Copiii vor fi penalizați prin corijență și repetenție? Va naște această situație o concepție corectă sau distorsionată despre religie?

Dar părinții? Vor fi amendați? Vor fi trimiși la închisoare? Nu ar fi exclus ca, astfel, mulți cetățeni loiali dar cu un simț corect al libertății să ajungă în închisoare. S-ar

putea reedita scena petrecută într-o închisoare americană în care se afla scriitorul și filosoful Henry David Thoreau pentru că adăpostise, cu premeditare de altfel, pe un sclav fugit. Mai celebrul Emerson, mergând să-l vadă, a exclamat, consternat: „Cum, tu aici?!” Și mai consternat a răspuns Thoreau: „Cum, tu nu aici?!”

Cineva poate va spune că mergem prea departe, că nimeni nu se gândește la așa ceva. Sunt convins. Totuși, când o chestiune intră într-o lege, nu poate să nu prevadă sancțiuni. Și nu s-ar putea spune că scenariul ar fi nerealist dacă am sugera că pasul următor ar fi religia obligatorie pentru profesori, dacă este pentru elevi și studenți, etc. Apărată cu vehemență, sărmana religie va mai supraviețui, poate, într-un cătun uitat sau în mintea liberă a unui copil analfabet.

Nu suntem împotriva religiei în școală, dimpotrivă, religia trebuie să îmbibe școala de moralitate, iubire și speranță. Profesori cu dragoste de Dumnezeu să ducă o atmosferă de bunătate și înțele-

- Continuare în pag. a 17-a -

*A IEȘIT DE SUB TIPAR CARTEA:
„FII ȘI FIICE ALE LUI DUMNEZEU”,
COMENTAREA DE CĂTRE SPIRITUL
PROFETIC A TEXTELOR DIN
RUGĂCIUNEA DE DIMINEAȚĂ PE
ANUL 1993*

*

*SE AFLĂ SUB TIPAR CARTEA:
„DIVINA VINDECARE”*

*

*ABONAȚI-VĂ LA „CURIERUL
ADVENTIST” PE ANUL 1993!*

SUNTEM ÎNTREBAȚI?

RĂSPUNDEM! (2)

BĂTURILE ALCOOLICE, O PROBLEMĂ MORALĂ SAU MEDICALĂ?

Susținând că Biblia aprobă folosirea „moderată” a băuturilor alcoolice, această folosire moderată sau cumpătată a lor i-a determinat pe oameni să considere că folosirea băuturilor alcoolice nu este o problemă morală, ci medicală, nu este o călcare a unui principiu dat de Dumnezeu, ci un obicei care, dacă se abuzează de el, aduce vătămare corpului. Eliminarea oricărei conotații păcătoase în folosirea băuturilor alcoolice a influențat enorm formarea unei deprinderi atât de dezastruoase, în care se află milioane de creștini. Această atitudine a oferit acestora un argument biblic pentru consumarea băuturilor alcoolice, lipsindu-i de convingerea biblică și morală de a se abține de la folosirea lor.

Se povestește că la o clinică creștină de dezalcoolizare venea mereu un alcoolic, care, abia ținându-se pe picioare, spunea celui ce conducea această misiune de ajutorare a alcoolizilor: „Jerry, nu este nici un păcat dacă beau, nu-i așa? Așa spune Biblia. Arată-mi un singur loc în Biblie unde să se spună că nu am voie să beau!”

Această atitudine a creștinilor față de băuturile alcoolice, constituie o ofensă la adresa Domnului Hristos. Susținând, ca argument în favoarea băuturilor alcoolice, faptul că și Domnul Hristos a băut vin alcoolic și la nunta din Cana, a făcut vin alcoolic pe care l-a dat nuntașilor, aceasta este blasfemie la adresa Lui, o înjosire a persoanei Sale, limitându-l capacita-

tea atotcunoașterii Sale. Această ar însemna că Domnul Hristos a băut vin alcoolic, a făcut și a dat de băut vin fermentat, pentru că nu cunoștea efectele lui vătămătoare. Cu alte cuvinte, limitele cunoașterii Sale erau așa de mari, încât El nu știa ceea ce noi știm, și anume categorica acțiune vătămătoare a băuturilor alcoolice asupra corpului omenesc. Atunci ne putem întreba, și pe bună dreptate, cum poate omul să se închine Domnului Hristos, ca Fiul divin al lui Dumnezeu, în timp ce îl consideră atât de ignorant în ceea ce privește primejdia băuturilor alcoolice? Mai mult chiar, această limitare a cunoștințelor Domnului Hristos era atât de mare, încât El a ignorat până și cele mai clare avertizări ale Vechiului Testament împotriva băuturilor alcoolice (Prov. 20,1; 31,4.5; Lev. 10,8-11; Hab. 2,15; 2,5; Is. 5,11.12; 28,7).

A informa pe creștini și ne creștini despre efectele vătămătoare ale folosirii băuturilor alcoolice asupra sănătății lor, asupra familiei și personalității sale, asupra societății este o lucrare ce se impune cu maximă urgență, mai ales acum, când băuturile alcoolice fac atât de multe ravagii în societatea noastră.

Dar vor fi toate acestea motive suficiente pentru rezolvarea acestei probleme? Această simplă cunoaștere a efectelor nocive ale alcoolului va fi suficientă? Experiența de până acum a omenirii ne-a demonstrat că nu. Educația nu este suficientă. Este nevoie de

ceva mai mult. Ea cere nu numai o etică biologică, ci în primul rând o etică biblică. Numai atunci când un creștin recunoaște că folosirea băuturilor alcoolice nu este numai un obicei rău, ce poate vătăma sănătatea celui ce le folosește, ci este, în primul rând, o călcare a principiului dat de Dumnezeu, acela de a ne păstra sănătatea și sfințenia, numai atunci el sau ea se va abține de la folosirea lor.

Masiva educație ce se face în unele țări cu privire la primejdia fumatului n-a redus numărul fumătorilor. Milioane și miliarde de oameni sunt gata să-și fumeze mai degrabă sănătatea și viața decât să se lase de fumat. Deci, aceasta demonstrează că etica biologică nu este suficientă. Lunga și trista experiență a neamului omenesc ne învață că, pentru o plăcere imediată, ființa umană va persista în a face ceea ce știe că este rău și vătămător. De aceea, trebuie să recunoaștem și să înțelegem că poziția noastră creștină față de băuturile alcoolice trebuie să fie formulată nu numai pe baza eticii biologice, ci, în primul rând, pe baza eticii biblice „Așa zice Domnul!”.

Convingerea noastră trebuie să se bazeze nu numai pe efectele negative ale băuturilor alcoolice sau pe efectele fizico-sociale negative ale vieții, ci, de asemenea, și pe principiile pozitive și avertizările cu privire la băuturile alcoolice, pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu.

Definirea poziției noastre creștine față de băuturile alcoolice trebuie să înceapă ascultând, în primul rând, de ceea ce Dumnezeu are de spus despre aceasta în Cuvântul Său și numai după aceea, la ceea ce cercetările științifice ne spun, cu privire la efectele alcoolului asupra ființei noastre.

Dar, despre toate acestea, în numerele viitoare ale revistei noastre.

UN HRISTOS FALS

- DRAMA UNEI RĂTĂCIRI -

(Scandalul „davidian“)

Rom. 1,28: „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neângăduite“.

2 Tes. 2,12: „ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți“.

Așa a început...

Pe data de 1 martie Televiziunea Română a prezentat pentru întâia oară știri despre conflictul armat dintre o sectă obscură și poliția orașului Waco din statul Texas, S.U.A. Ceea ce a șocat pe orice om cu bun simț a fost - dincolo de cruzimea secvențelor de război - paradoxul trist care se ascunde în spatele faptelor: întunecarea minții sub pretinsa ei iluminare, care conduce la un întreg sistem de fapte aberante culminând cu crimele făcute din motivații religioase. Cât de exact înfățișează Cuvântul lui Dumnezeu, citat mai sus, drumul spre abis, pe care inevitabil alunecă mintea omenească când se lasă prinsă în câmpul de forță al păcatului!

Al doilea șoc, la fel de mare, a fost să aflăm de la același comentator că secta respectivă, numită davidiană, își are originea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Este adevărat, că în continuare s-a precizat, că Biserica Adventistă „se dezice de secta davidiană“, dar semnalele care ne-au parvenit au îndreptățit temerile noastre cu privire la confuzia - favorabilă doar răuvoitorilor noștri - pe care asocierea sectei cu Biserica Adventistă o va produce. Mulți oameni de ai noștri, chiar bine intenționați, nu-și vor lua timp să gândească mai adânc, spre a discerne între cauză și

efect, și vor considera aberațiile sectei un produs mai îndepărtat al adventismului, din moment ce provin din această biserică. În realitate ele au fost posibile, tocmai datorită desprinderii din matca Bisericii Advente, printre ale cărei învățături fundamentale nonviolența, iubirea de oameni și sfințenia vieții ocupă un loc important. Nu susținând, ci renegând credința creștină adventistă poate să săvârșească cineva fapte ca secanții de la Waco.

Fiindcă nu cunoscusem aproape nimic despre secta davidiană, am luat legătura numai decît cu Departamentul Comunicații al Conferinței Generale, ca să cunoaștem adevărul dintr-o sursă de încredere. În câteva ore am primit primele informații, pe baza cărora am trimis un comunicat oficial, lămuritor la Televiziune, ca să fie dat publicității în aceeași zi. Simțeam nevoia acestui act reparator, pentru a contracara efectele dezinformării involuntare. În comunicat se subliniază „totala distincție și lipsa oricărei legături cu secta davidienilor, atât în învățături cât și în viața practică. Din păcate, în ciuda insistențelor noastre repetate timp de câteva zile, Televiziunea Română n-a dat curs cererii de a transmite comunicatul Bisericii.

Apoi ziarele...

Firește, știrea despre cele petrecute la Waco a apărut și în ziare, semănând cu eficiență sporită confuzia. Numărul de prânz al ziarului „Evenimentul zilei“ din 2 martie scrie sub titlul „Patru agenți F.B.I. au fost uciși“ că „Biserica lui David (davidiană, n.n.) este o filială a Bisericii Adventiste de Ziua a 7-a“, ceea ce înseamnă că

este o subunitate a ei, îi aparține, face parte din ea. Am trimis imediat o dezmințire, care pe baza dreptului la replică s-a publicat în numărul din 6 martie. În aceasta „ne exprimăm nedumerirea și profunda nemulțumire pentru dezinformarea generatoare de confuzie și insinuări calomnioase“ și arătăm că „învățătura biblică, viața și activitatea umanitară a Bisericii Adventiste, recunoscute pe plan mondial, nu suportă nici o legătură“ cu secta scandaloasă din Texas.

Alte ziare scriu că secta respectivă este „o ramură“ a Bisericii Adventiste, ceea ce ar denota o apropiere destul de mare între cele două.

De la Conferința Moldova ne parvine știrea că slujitorul unei biserici, merge din casă-n casă, arătând din ziare: „lată, cine sunt adventiștii cu care trăiți împreună, vecinii voștri. Într-o zi și la noi se va întâmpla ca în America. Feriți-vă de ei!“.

Mass media este un mijloc de influențare a maselor de o putere îngrijorătoare. Să ne gândim la evenimentele din decembrie 1989, regizate în mare parte de micul ecran. Ce impact trebuie să aibă un mare cotidian ca „Tineretul liber“, care în articolul „Davidienii, misticism și patologie“ din 11 martie scrie printre altele: „...dar secta Davidiană, instalată la Waco din 1935, face parte din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea... În primele zile au fost uciși patru polițiști și alți 16 au fost răniți de adventiștii care se apără cu puști mai puternice decât cele pe care le aveau inițial polițiștii... Inutil să ne mai întrebăm cum a fost posibil să se ajungă până la aceste manifestări patologice în numele religiei. Nimeni nu neagă libertatea confesională, dar când se încalcă barbar legile, statele trebuie să intervină“.

Apoi autorul articolului înșiră câteva exemple de încălcare a legilor la noi în România:

„Culte neoprotestante și biserica catolică au declanșat un adevărat asalt asupra fostelor țări socialiste. Misionarii și-au propus să-i evanghelizeze și pe români... Nu ne-ar mira dacă peste vre-o zece ani vom avea și noi fenomene de genul celor de la Waco.”

Pentru clarificarea acestui caz, departamentul de comunicații al Uniunii de Conferințe a organizat pe data de 8 martie o conferință de presă la sediul Uniunii. Au fost abordate teme cu privire la secta davidiană, relația dintre Biserica Adventistă și mass media, rolul și locul Bisericii în lumea de azi.

Cine sunt davidienii?

Iată istoria lor pe scurt.

1929. Întemeietorul sectei, Victor T. Houteff este exclus dintr-o comunitate adventistă din Los Angeles, California. El se crede un mesager divin - inspirat al lui Dumnezeu și mărturisește învățături nebiblice.

Înființează o grupare sectariană sub numele de „Toiagul Păstorului”.

1935. Se mută la Waco, Texas împreună cu 11 adepți ai lui, stabilind la o fermă colonia „Centrul Muntele Carmel”. Ei cred că aici trebuie să se adune cei 144.000 de sigilați înainte de a fi transferați în Palestina, unde vor întemeia împărăția lui David restaurată sub un regim teocratic pentru a pregăti a doua venire a lui Hristos.

1940. Secta își adoptă numele de „Advenștii de Ziua a Șaptea Davidieni”.

1955. Înainte să moară, Houteff o numește pe soția sa la conducerea „turmei”. Aceasta publică un comunicat că în 1959 se termină perioada profetică de 1260 ani din Apoc. 11 și că Dumnezeu va interveni într-un mod miraculos ca să curețe Palestina de arabi și evrei, în vederea stabilirii împărăției davidiene pe fostul ei teritoriu. Tot în 1959 urma să învieze și soțul ei pentru a deveni stăpânul noii împărății. Dar la

împlinirea timpului prezis previziunea doamnei Houteff se dovedește greșită și secta pornește pe calea destrămării.

1962. Doamna Houteff și ceilalți lideri ai sectei recunosc într-un comunicat că partida „Toiagul Păstorului”, alias „Advenștii de Ziua a Șaptea Davidieni” a fost pe o cale greșită și o declară dizolvată. Totuși câteva ramuri slabe ale partidei, cu câteva zeci de adepți, opuse una alteia încă luptă ca să salveze „cauza”. Ben Roden, un fost rival al lui Houteff, ia în mână conducerea uneia dintre aceste ramuri și se proclamă antitipul lui David, împăratul lui Israel.

1977. Soția lui Ben Roden are o viziune în care i se descoperă că Duhul Sfânt este de gen feminin.

1978. Moare Ben Roden, îi urmează fiul, Lois Roden.

1979. Vernon Howell, convertit din lume, este botezat într-o comunitate adventistă din Tyler, Texas.

1981. Vernon Howell este exclus din pricina vederilor sale bizare nebiblice și a vieții sale neconforme cu adevărul. Trece la gruparea de la Muntele Carmel și devine mâna dreaptă a lui Lois Roden. Ambii susțin că sunt sub inspirație divină, ceea ce duce la frecuşuri între ei.

1984. Howell obține o proprietate în Texas unde se aşază cu discipolii săi. Pretinde că are revelații importante de la Dumne-

zeu. Se crede antitipul lui Cir („Koresh” în persană) căci el va nimici Babilonul modern și în același timp este și antitipul lui David, împăratul lui Israel. Drept urmare, își schimbă numele în David Koresh. Anunță o perioadă de zece ani până la venirea lui Isus. Unii din foștii lui adepți cred că Howell și-a adunat un adevărat arsenal de arme pentru a distruge pe cei nelegiuți.

1986. Se proclamă Hristos, susținând că efectele jertfei lui Isus Hristos sunt limitate numai la aceia care au trăit înainte de evenimentele de pe Golgota. Își arogă dreptul să aibă 140 de soții, dintre care 60 socotite împărătese și 80 țiitoare.

1987. Schimb de focuri între George Roden și Vernon Howell pentru proprietatea de la „Muntele Carmel”. Ambii sunt arestați, Roden condamnat la închisoare, Howell achitat.

1988. Howell își întemeiază haremul, pretinzând că numai el are dreptul sacru de a procrea. Din cauza aceasta mai mulți adepți îl părăsesc.

1992 martie-aprilie. Circulă zvonuri alarmante: Howell, alias Koresh cheamă grupa sectanților la un sacrificiu suprem pentru Dumnezeu: Să se sinucidă în dimineața de paști.

(Continuare în numărul viitor)

ANUNȚ

Casa de Pensii și Asigurări Sociale a Bisericii A.Z.Ș. angajează urgent administratori-achizitori pentru casele de odihnă Sovata și Vatra-Dornei.

Doritorii se vor adresa printr-o cerere scrisă, la Casa de Pensii a Bisericii A.Z.Ș. din Str. Plantelor 12, Sector 2, București, fratelui Ciucă Ioan.

Cererea va cuprinde următoarele date: numele și prenumele, domiciliul, nr. telefon, vârsta, data botezului, comunitatea de care aparține, starea civilă, copii.

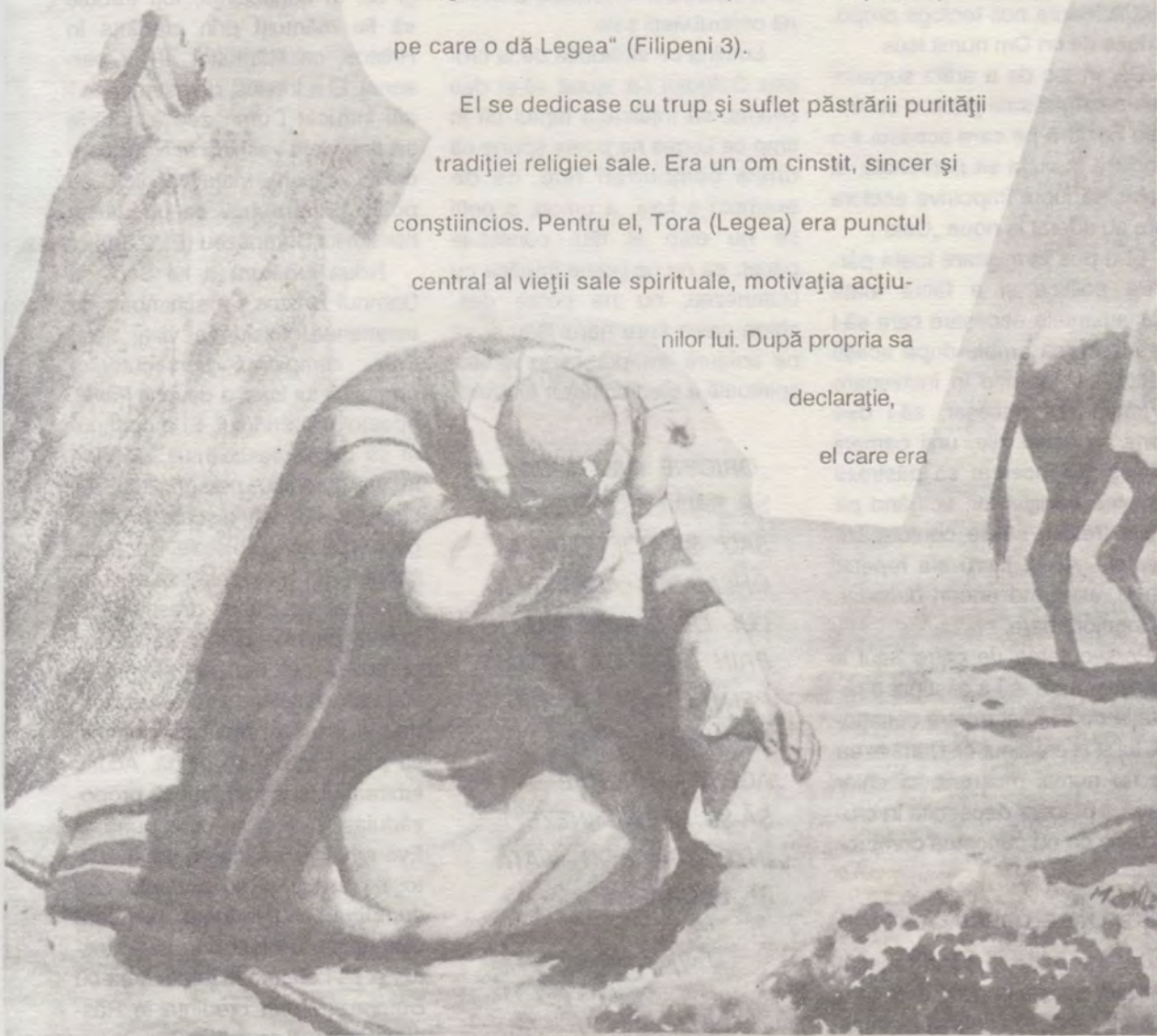
"DOAMNE, CE VREI SA FAC?"

DUMNEZEU POATE
SCHIMBA CHIAR ȘI PE
FARISEII DE AZI

-HELMUT OTT-

Cu aproape două milenii în urmă, un om al legii, aparținând celei mai conservatoare partide, aceea a zeloților, a devenit un credincios, un urmaș și un slujitor neobosit al Domnului Isus Hristos. Saul din Tars s-a străduit din tinerețe să ducă o viață în strictă conformitate cu cerințele ritualurilor cultice, să-și îndeplinească cu scrupulozitate îndatoririle religioase și obligațiile morale impuse de religia sa. Era, după declarația sa de mai târziu „fără prihană”, după „neprihănirea pe care o dă Legea” (Filipeni 3).

El se dedicase cu trup și suflet păstrării purității tradiției religiei sale. Era un om cinstit, sincer și conștiincios. Pentru el, Tora (Legea) era punctul central al vieții sale spirituale, motivația acțiunilor lui. După propria sa declarație, el care era

„evreu din evrei”, iar „în ceea ce privește Legea, „Fariseu”, era așa de categoric în strădania sa de păzire a Legii, încât toate acțiunile și activitățile zilnice erau subordonate acestui deziderat - și aceasta, de cum se scula și până târziu noaptea, când se retrăgea la culcare. Era atât de scrupulos în păstrarea acestor ritualuri, încât se socotea și era socotit „fără prihană”.

Motivat de un zel intens pentru Tora și de o angajare neșovăielnică în apărarea moștenirii sale ebraice, fariseul Saul a hotărât că misiunea vieții sale va fi aceea de a apăra tradiția sa religioasă de contaminarea noii teologii propovăduite de un Om numit Isus.

Dar în loc de a arăta superioritatea religiei sale printr-o schimbare pozitivă pe care aceasta s-o producă în viața sa personală, el a ales să lupte împotriva acelor care au aderat la noua „Cale”.

El a pus în mișcare toate pârghiile politice și a făcut toate aranjamentele necesare care să-l autorizeze să umble după acești eretici, să-i arunce în închisoare și, dacă era necesar, să-i dea morții. În acele zile, unii oameni religioși au încercat să păstreze puritatea tradiției lor, ucigând pe oricine refuza să se conformeze acesteia. Acest lucru s-a repetat mereu, atingând uneori dimensiuni îngrijorătoare.

Persecutarea de către Saul a urmașilor lui Isus i-a câștigat o reputație de invidiat printre conaționali și el era sigur că Dumnezeu era nu numai mulțumit, ci chiar găsea o plăcere deosebită în cruciada sa ce nu cunoștea compromisul.

O ÎNTÂLNIRE CRUCIALĂ

Dar într-o zi, pe când fariseul inchizitor se afla în plină activitate de purificare religioasă, L-a întâl-

nit pentru prima dată pe Isus. Această personală întâlnire cu Domnul a constituit punctul de cotitură al experienței sale religioase. Concepția lui teologică a fost zdruncinată și reorientată spre Adevăr. Până în momentul întâlnirii cu Isus, legătura sa cu Legea fusese elementul central și decisiv al religiei sale, al concepției sale teologice. El a crezut că ființele omenești trebuie să devină vrednice de a fi socotite printre cei aleși ai lui Dumnezeu, printr-o credincioasă ascultare de Lege. Acum, Isus Hristos, Fiul cel Sfânt al lui Dumnezeu și Mântuitorul neamului omenesc, a devenit centrul vieții sale.

Lumina ce strălucea de la crucea Golgotei l-a ajutat să-și dea seama, să înțeleagă faptul că în timp ce Legea ne poate spune că unele comportări rele, ca de exemplu a fura, a omorî, a pofti ce nu este al tău, constituie păcat, ea nu ne poate împăca cu Dumnezeu, nu ne poate deschide calea spre harul Său și să ne asigure adoptarea în familia spirituală a credincioșilor lui Dum-

„ORICINE CAUTĂ SĂ SE SALVEZE PE SINE SAU SĂ FOLOSEASCĂ CHEMAREA ADRESATĂ LUI DE DUMNEZEU, PRIN BISERICĂ, NUMAI PENTRU A-ȘI FACE O REPUTAȚIE, TOȚI ACEȘTIA TREBUIE SĂ-ȘI REEXAMINEZE ÎNTREAGA LOR VIAȚĂ ȘI LUCRARE.”

„Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului”, pag. 112

nezeu, făcându-ne moștenitori ai vieții veșnice. Duhul Sfânt l-a făcut apoi în stare să vadă că în timp ce ființele omenești pot să dezvolte o neprihănire etică prin ascultarea de Lege, neprihănirea ce duce la mântuire - neprihănire ce este de la Dumnezeu și care „vine de la Dumnezeu” - ea poate fi realizată „numai prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El” (Rom. 3,21.22; Mat. 6,33).

Saul a ajuns să înțeleagă că nici o ființă omenească nu este destul de bună pentru a merita un loc în Împărăția lui Dumnezeu și că, în consecință, toți trebuie să fie mântuiți prin credința în Hristos, ca Mântuitor al lor personal. El a înțeles, de asemenea - că, întrucât Dumnezeu a hotărât să dea viața veșnică acelor care cred, aceasta, viața veșnică, se poate primi numai ca un dar al harului lui Dumnezeu (Ef. 2,3-9).

Noua legătură a lui Saul cu Domnul Hristos i-a schimbat, de asemenea, misiunea vieții sale. Saul, campionul persecutorilor urmașilor lui Isus, a devenit Pavel, apostolul Domnului. El a continuat să călătorească mult, să vină în legătură cu personalități ale timpului său, să discute în sinagogi și să scrie epistole. Dar ținta, scopul și metodele sale s-au schimbat în mod drastic. Mai înainte ca Mântuitorul să devină primul și cel mai de seamă în viața sa, fanatismul său, suspiciunea și ura l-au făcut să domine, să persecute și să ucidă. Acum, iubirea lui Isus l-a făcut să propovăduiască vestea cea bună a Evangheliei, să caute pe păcătoșii pierduți și să accepte răscumpărarea minunată pe care Dumnezeu a oferit-o în Isus Hristos și să-i cheme la împăcarea cu Dumnezeu prin credința în Răscumpărătorul crucificat.

Saul persecutorul a devenit Pavel predicatorul. Conținutul so-
liei lui era Isus Hristos; Isus cru-
cificat pentru păcatele noastre; Isus înviat pentru îndreptățirea
noastră; Isus mijlocind pentru
mântuirea noastră; Isus revenind
pentru răscumpărarea acelor
care cred în numele Lui, pentru a-
readuce la starea desăvârșită, lip-
sită de păcat pe care o aveau
Adam și Eva la creațiune. Isus
Calea, Isus Adevărul, Isus Viața.
Isus, realitatea de care cei credin-
cioși se împărtășesc prin cre-
dință; Isus, unicul nume sub
ceruri prin care putem fi mântuiți;
Isus, unica speranță pentru o lu-
me ce piere; Isus - reconcilierea
noastră, sfințirea noastră, Isus
totul în toate.

Iar pentru că Evanghelia nu
poate fi vestită fără ca să tre-
zească mânia vrăjmașului, Pavel
predicatorul a devenit acum Pa-
vel cel persecutat. El a fost per-
secutat de foștii lui asociați -
religioșii Zeloți, păstrătorii tradi-
ției, păzitorii Legii - care, pentru a
păstra religia lor bazată pe fapte,
au respins Evanghelia mântuirii
prin har, prin credința în Isus Hris-
tos.

„Pentru că, întrucât n-au cu-
noscut neprihănirea pe care o dă
Dumnezeu, au căutat să-și pună
înainte o neprihănire a lor înșiși și
nu s-au supus astfel neprihănirii,
pe care o dă Dumnezeu” (Romani
10,3).

Pentru că ei încercau „să fie
socotiți neprihăniți prin Lege”, ei
„s-au despărțit de Dumnezeu” și
au „căzut din har” (Gal. 5,4). Ca
„ramuri nefolositoare”, „au fost tă-
iate... din pricina necredinței lor”,
în timp ce neamurile „au fost al-
toite” și stau numai prin credință
(Rom. 11,17-20).

Când această legătură perso-
nală cu Domnul Hristos ia locul
păzirii Legii ca fiind puterea, forța

motrice a vieții sale, Pavel între-
prinde, de asemenea, o schimba-
re radicală în atitudine, caracter și
comportament. Experiența sa a-
rată că persoanele în adevăr con-
vertite caută în mod sincer să
învețe „ceea ce este plăcut înain-
tea lui Dumnezeu” și sunt zeloase
să facă ceea ce este bine (Efes.
5,10; Tit 2,14). Dar aceasta ne
mai spune „preocuparea plină de
ascultare față de Lege - chiar cea
mai extremă preocupare - nu este
o dovadă necesară cu privire la
convertire. Din contră, ea poate fi
foarte bine un semn că lipsește o
personală legătură cu Mântuito-
rul. Acesta este motivul pentru
care mulți oameni religioși care
nu se bucură de adevărata pace
și certitudine a mântuirii pe care o
dă Isus, caută adesea să-și liniș-
tească spiritul lor tulburat, con-
centrându-se asupra roadelor
propriilor lor eforturi.

Păzirea cu meticulozitate a
Legii de către Saul l-a ajutat
foarte puțin ca să devină real-
mente un om plin de bucurie și
iubitor. Poate că l-a ajutat să
atingă un înalt nivel de corecti-
tudine morală în unele compart-
imente ale vieții, dar aceasta l-a
făcut rece, exclusivist, sever, in-
sensibil, gata de a judeca pe alții,
autoritar.

Aceasta nu surprinde. De fapt,
Legea n-are putere să producă
iubire, bucurie, pace, bunătate și
credincioșie în inima omului. A-
ceste înalte trăsături de caracter
sunt în exclusivitate roade ale Du-
hului Sfânt, care cresc numai pe
ramurile ce au o vie legătură cu
vița.

Făcând din crucea lui Hristos
centrul dinamic al teologiei sale,
aceasta l-a făcut pe Pavel să
trăiască într-o mai mare armonie
cu voința lui Dumnezeu decât
până atunci. De fapt, relația sa cu
Mântuitorul a înălțat ascultarea sa

la un nivel mai înalt decât ar fi
putut să-l atingă. Aceasta l-aaju-
tat să experimenteze o mai pro-
fundă consacrare și predare, o
mai mare supunere și o ascultare
mult mai radicală. Mai înainte,
viața sa era legată de un „cod
scris”. Acum, el slujea lui Dum-
nezeu într-un duh nou; el a trăit
pentru Dumnezeu, prin credința
în Fiul lui Dumnezeu (Rom. 7, 6;
Gal. 2, 19-20).

ISUS ȘI NUMAI ISUS

Apostolul Pavel și-a câștigat
locul său în galeria oamenilor de
renume. El a fost profet, apostol
și cel mai de seamă teolog pe
care l-a avut lumea vreodată. El a
trăit o viață de slujire, de lipsuri
de tot felul, de sacrificii și de o
totală consacrare spre a aduce la
îndeplinire voia lui Dumnezeu. El
a murit ca martir pentru credința
sa în Isus Hristos. Prin puterea
transformatoare a Evangheliei,
omul care cândva era gata să
trimită la moarte pe urmașii lui
Hristos în numele religiei sale, ce
avea ca punct central Legea și o
mulțumire egoistă, acum era gata
să-și dea viața pentru Mântuitorul
său milostiv și plin de iubire.

Astfel că, dacă a fost vreodată
o persoană care merita cel puțin
o recunoștință pentru viața sa
exemplară și pentru lucrarea ine-
galată a slujirii sale în slujba lui
Dumnezeu, această persoană era
Pavel. Dar apostolul convertit a
înțeles situația sa reală ca fiind
căzută și a cunoscut dinamica
planului de mântuire prin credința
în Isus Hristos. Astfel el a murit
așa cum a trăit - încrezându-se în
totul în neprihănirea Mântuito-
rului, ce i-a fost acordată prin cre-
dință, ca fiind singura bază
pentru a avea o poziție dreaptă
înaintea lui Dumnezeu. Ellen G.
White scria: „Nici unul dintre a-
postoli și profeți n-au pretins

vreodată că sunt fără păcat. Oamenii care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu, oamenii care sunt dispuși să-și sacrifice mai degrabă viața decât să comită, cu bună știință, un lucru rău, oamenii pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină și putere divină au avut tăria morală să mărturisească păcătoșenia naturii lor. Ei nu și-au pus încrederea într-un braț de carne, n-au pretins a avea o neprihănire a lor, ci s-au încrezut în totul în neprihănirea lui Hristos" (A.A./561).

Da, Pavel a trăit aproape de Dumnezeu; el a fost credincios; mulțumită „luminii și puterii divine” pe care el le-a primit, el a renunțat la religia lui egocentristă și a trăit o radicală transformare în caracter și comportament. Dar pentru că el știa că înăuntrul ființei sale - chiar în natura sa - el era păcătos, el n-a acordat vreo valoare acestor valoroase realizări. În schimb, el și-a bazat certitudinea mântuirii numai pe meritele Domnului Hristos. Pentru aceasta, anticipând ziua în care el va sta în fața lui Dumnezeu la a doua Sa venire, el mărturisea: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere... Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filip. 3,8.9).

Spre sfârșitul vieții sale, Pavel recunoștea deschis: „Nu... că am și ajuns desăvârșit”. Dar pentru că s-a „luptat lupta cea bună”, pentru că „mi-am isprăvit alergarea și am păzit credința”, el știa că „Domnul, Judecătorul cel drept”, îi va da lui și „tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”, o „cu-

nună a neprihănirii - în ziua aceea” (2 Tim. 4,7.8). Comuniunea credinței sale cu Mântuitorul Său, l-a făcut pe Pavel capabil să moară împăcat și în pace cu Dumnezeu, cu sine și cu semenii săi. Inima sa era plină de bucurie, de certitudine, de speranță și fierbinte anticipare.

Cândva...un zelot religios fanatic chiar pentru idealurile sale și ale tradiției căii lui strâmte, a devenit un credincios, un urmaș și un slujitor devotat al Domnului Hristos. Întâlnirea lui cu Hristos cel răstignit și prigonit în urmașii Săi a însemnat iluminarea și convertirea sa. Fariseul scrupulos aservit unei religii egocentriste a cunoscut o experiență ce a marcat începutul unei noi vieți religioase, unui nou drum, o nouă lucrare, o nouă istorie în viața tinerei biserici creștine. Totul a început cu o personală întâlnire cu Mântuitorul, cu Isus Hristos. Și din acel moment, viața lui n-a mai fost aceeași. Gândirea lui n-a mai fost aceeași. Ura lui împotriva lui Isus și a urmașilor Săi s-a transformat în iubire, în renunțare de sine și în simțământul necesității de a investi totul în Hristos. Fariseul renunță la îndreptățirea de sine (Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că nu sunt ca toți ceilalți) și dă glas zbuciumului sufletului său însetat după Adevăr, după Mântuire: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Și nu încetează lupta sa cu tot ceea ce era firesc în el, până când, biruitor, el a putut să exclame plin de bucurie: „Pot totul în Hristos, care mă întărește... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna în carul Lui de biruință în Hristos” (Rom. 7,24; Filip. 4,13; 2 Cor. 2,14).

Ceea ce s-a petrecut cu Saul atunci când a întâlnit pe Isus, pe drumul Damascului, se poate

întâmpla cu fiecare dintre noi astăzi și trebuie să se întâmple, dacă vrem să moștenim - ca și el viața veșnică.

Cu ocazia aceea, Domnul l-a „doborât” pe Saul de pe calul său, de la înălțimea poziției și fariseismului său... pentru a-l trezi.

Astăzi... El „bate” la ușa inimilor noastre laodiceene mulțumite de sine. El se află încă afară, bătând cu persistență iubitoare la ușa inimii și a sufletului nostru, așteptând ca noi să răspundem. El nu va forța ușa. El nu-și va impune cu forța intrarea în viața noastră. Dar dacă dorim să avem experiența lui Saul, atunci noi trebuie să facem următoarea mișcare, noi trebuie să deschidem ușa inimii și sufletului nostru. Să lăsăm ca Domnul Isus Hristos să-și facă simțită prezența în viața noastră care trebuie să cunoască o radicală schimbare.

Să spunem împreună cu marele Pavel:

„Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filip. 1,21).

*Traducere și adaptare,
D. Popa*

Membrii și prietenii comunităților din București și din provincie sînt invitați să viziteze CABINETUL MEDICAL PRIVAT din Cal. Dorobanților 188-190 (Piața Dorobanților) unde consultă DR. DRAGOMIR VASILE, zilnic între orele 8 - 11 (exclusiv Sîmbăta).

Boli interne, hepatice și ale căilor biliare

Telefoane: dimineața 8-11 - 633.32.34 (afară de sîmbăta și duminică); după amiaza (preferabil seara) - 621.71.23

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ

- Urmare din pag. a 9-a -

gere. Capodoperele umanității inspirate din experiența ei religioasă în arhitectură, muzică, literatură și arte plastice să fie apreciate și înțelese. Cu școala sunt alte „lupte” de dus: „ca evoluționismul să fie prezentat ca o teorie, așa cum este, iar creaționismul științific să se bucure de o prezentare echitabilă; ca studiul istoriei, al literaturii să dezvolte aprecierea față de valorile morale autentice, nu idolatrizarea forței sau a talentului artistic.

Aspectul cel mai fericit al subiectului este că religia nu trebuie să recurgă la mijloacele stângace și nepotrivite acestui scop al școlii. Educația religioasă dispune de instituția cea mai nobilă și dăruită cu har care există pe pământ - biserica. Biserica sau comunitatea, mai mult decât clădirea și obiectele de cult, înseamnă realitatea umano-transcendentă, comuniunea celor ce cred și se închină lui Dumnezeu, spiritul misiunii și activitatea lui Dumnezeu prin oameni. Toți am simțit cum, în pustiu opresiunii și ateismului, biserica ne-a salvat. Și acum, când atingem cu piciorul Canada, să nu mai avem încredere în resursele bisericii?

Identitatea și tradiția ebraică au fost păstrate atâtea decenii și secole, prin educația din sânul comunității. Spiritul protestant a înflorit în bisericile din Ardeal, prin clerici și laici care, împreună cu părinții, au luat în serios chemarea lui Dumnezeu și au durat „Cetate tare” în sufletul fiecărui copil. Sunt mândru să aud că, întorcându-se între frații lor de departe, aceștia se vădesc mai protestanți decât aceia!

În Anglia comunitatea musulmană, de aproape un milion de persoane, întreține pentru copiii săi o rețea de școli care

funcționează în afara programului școlar. Asemenea școli coranice, cum sunt numite, sunt în număr de 5000 în Anglia. Sistemul este foarte flexibil. Adesea învățătorul vizitează familiile. În comunitățile mai numeroase, copiii se adună la moschee duminica sau în cursul săptămânii. În marea comunitate Bengali din cartierele de est ale Londrei, copiii musulmani merg la școala coranică câte două ore, trei zile pe săptămână, imediat după programul școlar regulat. Aici învață Coranul și limba arabă și își însușesc principiile de strictă moralitate ca și obiceiurile Islamului. Acest sistem funcționează pe bază de voluntariat, deci nu costă aproape nimic, iar copiii beneficiază de școala de stat, gratuită.

Resurse limitate, dificultăți, lipsuri materiale - toate corpurile religioase cunosc aceste realități. Pentru unele se adaugă prejudecățile, chiar ostilitatea celor din jur. Și totuși, cu eforturile unite ale clericilor, ale credincioșilor dedicați și instruiți, ale studenților voluntari și mai ales ale părinților, sistemul funcționează. Cu dragoste, cu convingere, cu simțul apartenenței la Dumnezeu și la comunitatea credincioșilor, cu inventivitate, cu sacrificiu. Adică, cu religie. Religia rămâne, totuși, cerința minimală pentru educația religioasă. Mai jos nu se poate coborî. Nu școala trebuie să ne salveze și nu statul trebuie să ne susțină. Biserica este ocrotită de Dumnezeu și de la El va veni mântuirea. Dumnezeu să ne ajute!

ANUNȚ

Casa de Pensii și Asigurări Sociale a Bisericii A.Z.Ș. anunță frățietatea adventă că, începând cu data de 1 Iunie a.c., vor fi redeschise cele două case de odihnă ale bisericii: **SOVATA** și **VATRA DORNEI**.

Cei ce doresc să petreacă o vacanță plăcută sau să facă tratament la aceste stațiuni, pot beneficia de cazare și masă, la prețuri avantajoase la casele noastre de odihnă.

Doritorii sunt rugați să se adreseze fratelui Ciucă Ioan - Casa de Pensii, Str. Plantelor 12, Sectorul 2 București - printr-o cerere scrisă, care să cuprindă următoarele date: numele și prenumele, domiciliul, nr. telefon, comunitatea de care aparține, stațiunea, seria preferată și numărul de locuri solicitate.

Menționăm că în ordinea primirii cererilor, va fi eliberat biletul de rezervare, conform solicitării dvs.

REZERVAȚI-VĂ BILETE DIN TIMP!

Tarifele sunt următoarele:

VATRA DORNEI	SOVATA
- Cazare - 400 lei de persoană pe noapte	- Cazare - 300 lei de persoană pe noapte
- Masă, pensiune completă - 600 lei de persoană pe zi	- Masă, pensiune completă - 600 lei de persoană pe zi

Tarifele pentru masă pot suferi modificări în funcție de evoluția prețurilor. Plata se va face la casele de odihnă.

SOVATA ȘI VATRA DORNEI VĂ AȘTEAPTĂ!

PROGRAMAREA seriilor la casele de odihnă ale bisericii - Sovata și Vatra Dornei

1. Seria I - 1 - 13 Iunie - 13 zile	5. Seria a V-a - 4-15 august - 12 zile
2. Seria a II-a - 16 - 27 Iunie - 12 zile	6. Seria a VI-a - 18-29 august - 12 zile
3. Seria a III-a - 1-18 Iulie - 18 zile	7. Seria a VII-a - 1-12 sept. - 12 zile
4. Seria a IV-a - 21.07- 1 august - 12 zile	8. Seria a VIII-a - 15 - 26 sept. - 12 zile

Casele de odihnă vor fi deschise în continuare, dacă vor fi solicitanți.

Casa de Pensii

POZITIA BISERICII

ÎN PROBLEMA AVORTULUI ȘI A MEDIULUI ÎNCONJURATOR

Se adeverește încă o dată valoarea Cuvântului lui Dumnezeu ca ghid în labirintul multelor probleme ale omenirii. În acest apus de istorie, în care ne-a fost dat să trăim, suferim împreună consecințele tot mai grave ale călcării Legii lui Dumnezeu. Soluția nu poate fi decât întoarcerea la principiile sfinte care au fost date de Creatorul nostru ca să ne guverneze viața. Ele nu sunt niște norme arbitrare, ci legi tainice ale ființei noastre, a căror ignorare se răzbună împotriva noastră.

Poziția bisericii în problema avortului și a ocrotirii mediului înconjurător exprimă această viziune biblică a lucrurilor. Răspunzând la provocarea timpului și la nevoia de a avea o normă de conduită conturată cu claritate, unitară și, mai presus de toate, după voia lui Dumnezeu, Comitetul Conferinței Generale emite declarațiile de consens de mai jos, adoptate și de Comitetul Diviziunii și al Uniunii noastre.

Declarație de consens cu privire la avort

Se recomandă adoptarea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a următorului

Ghid privind avortul

Multe grupări umane contemporane sunt confruntate cu conflict moral provocat de subiectul avortului. Acest conflict este prezent și pentru: mulți creștini care doresc să își asume responsabilitatea pentru protejarea vieții umane prenatale și, în același timp, să mențină libertatea individuală a femeii. Nevoia unor principii călăuzitoare devenise evidentă

pentru biserica noastră care urmărește să asculte de Sfintele Scripturi și dorește să ofere sfat care să respecte atât moralitatea, cât și conștiința individuală. Adventiștii de Ziua a Șaptea doresc să trateze subiectul avortului într-un mod care să arate credință în Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul întregii vieți existente și, în același timp, să reflecte înțelegerea responsabilității și libertății creștine. Cu toate că între Adventiștii de Ziua a Șaptea există o varietate de opinii susținute în modul cel mai onest, textul care urmează propune câteva principii călăuzitoare privind o serie de principii și aspecte. Ele sunt fundamentate pe idei biblice fundamentale care sunt prezentate pentru studiu la încheierea acestui document.

1. Viața umană prenatală este un dar măreț al lui Dumnezeu. Idealul lui Dumnezeu pentru ființele umane declară sfințenia vieții umane, create după chipul lui Dumnezeu, și pretinde respect pentru viața prenatală. În același timp însă, deciziile privind viața trebuie să fie luate în contextul existenței în această lume căzută. Niciodată avortul nu este un act lipsit de semnificație morală. În felul acesta, viața prenatală nu trebuie niciodată distrusă fără serioasă considerație. Avortul nu va trebui efectuat decât pentru motive de gravitate extremă.

2. Avortul este una dintre cele mai tragice dileme care decurg din starea noastră căzută. Biserica trebuie să ofere cu toată bunăvoința sprijinul său pentru cei care sunt confrunțați personal cu o decizie privind avortul. Atitudini de condamnare nu sunt po-

trivite pentru cei care au acceptat Evanghelia. Creștinii au misiunea să creeze o comunitate a credinței care - împărțind iubire și sprijin - să susțină pe cei care trec prin această criză în examinarea diferitelor alternative.

3. Biserica, credincioasă rolului de comunitate de ajutor, trebuie să exprime respectul său față de viața umană într-un mod practic și concret. Ea face acest lucru atunci când: (a) contribuie la consolidarea relațiilor de familie, (b) transmite atât bărbaților cât și femeilor principiile creștine legate de sexualitate, (c) accentuează răspunderea pe care o au fiecare dintre soți pentru planificare familială, (d) atrage atenția atât bărbaților cât și femeilor asupra responsabilității pentru consecințele unui comportament în dezacord cu principiile creștine, (e) crează o atmosferă favorabilă discutării problemelor morale legate de avort, (f) oferă sprijin și asistență femeilor care decid să ducă la termen sarcina în ciuda unor situații critice și (g) încurajează și ajută pe tați să își asume responsabilitățile legate de creșterea copiilor lor. În același timp, biserica trebuie să se dedice efortului de îmbunătățire a acelor situații nefaste, din punct de vedere social, economic și psihologic, care pot să conducă la avort, și să vegheze, în spiritul salvării, asupra celor care suferă urmările hotărârilor personale în această chestiune.

4. Biserica nu trebuie să înlocuiască conștiința personală, dar se așteaptă din partea ei să ofere călăuzire în spiritul valorilor morale. Ea nu poate accepta avortul efectuat ca metodă de planificare

familială, pentru a avea copii de sexul dorit sau pentru a evita plăcerile ce decurg dintr-o naștere. Totuși, în anumite împrejurări, o femeie se poate afla într-o situație excepțională, care ridică probleme morale sau medicale de mare gravitate, cum ar fi: un pericol major pentru viața mamei, anomalii congenitale grave ale fătului, diagnosticate în mod concludent, sarcină rezultată din viol sau incest. Hotărârea ultimă de a pune sau nu capăt sarcinii va fi luată de femeia însărcinată după sfătuire adecvată. Ea va fi ajutată în luarea acestei hotărâri cu informații corecte, principii biblice și călăuzirea Duhului Sfânt. Este întotdeauna preferabil ca aceste hotărâri să fie luate în cadrul unei unități familiale sănătoase.

5. Creștinii recunosc faptul că mai întâi și mai pe sus de toate sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu. Ei urmăresc un echilibru între exercitarea libertății individuale și responsabilitatea lor ca membri ai unei comunități religioase precum și ai societății care își are legile ei. Ei iau decizii potrivit cu Scripturile și cu legile lui Dumnezeu, mai pe sus de normele sociale. De aceea, orice încercare de a forța o femeie fie să ducă o sarcină la termen, fie să îi pună capăt, trebuie să fie respinsă ca un atentat la libertatea personală.

6. Instituțiile bisericii trebuie să primească principii călăuzitoare în vederea formulării unei poziții care să fie în armonie cu această declarație. Persoanele care au obiecții de natură morală sau religioasă cu privire la avort nu trebuie să fie constrânse să participe la un asemenea act.

7. Membrii bisericii trebuie să fie încurajați să participe la dezbaterea în curs, cu privire la responsabilitățile lor morale, cu privire la avort în lumina învățăturilor Scripturii.

(1) Cuvântul „avort” este folosit în acest document cu sensul

de orice act care are drept scop încheierea unei sarcini constatate. În felul acesta, ea diferă de contracepție, care urmărește să împiedice o sarcină.

(2) Perspectiva fundamentală a acestei declarații de consens izvorăște dintr-un studiu extins al Biblei, așa cum se reflectă în următoarele „Principii ale unei concepții creștine cu privire la viața umană”:

Introducere:

„Și viața veșnică este aceasta, să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). În Hristos se află făgăduința vieții veșnice, dar, deoarece viața omenească este supusă morții, oamenii sunt confrunțați cu probleme dificile care privesc viața și moartea. Principiile următoare au în vedere ființa întreagă (corp, suflet și duh, o unitate indivizibilă - Gen. 2,7; 1 Tes. 5,23).

Viața, un dar prețios de la Dumnezeu

1. Dumnezeu este Originea întregii vieți: El o dă și El o menține (Fapte 17,25.28; Iov 33,4; Gen. 1,30; 2,7; Psalm 36,9; Ioan 1,3.4).

2. Viața umană are o valoare unică deoarece ființele umane, chiar dacă sunt căzute, au fost create după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1,27; Rom. 3,23; 1 Ioan 2,2; 1 Ioan 3,2; Ioan 1,29; 1 Pet. 1,18.19).

3. Viața umană are valoare în ochii lui Dumnezeu nu datorită realizărilor sau meritelor, ci deoarece noi suntem lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și obiectul iubirii Sale răscumpărătoare (Rom. 5,6.8; Efes. 2,2-6; 1 Tim. 1,15; Tit 3,4.5; Mat. 5, 43-48; Efes. 2, 4-9; Ioan 1,3; 10,19).

Viața, răspunsul nostru față de darul lui Dumnezeu

4. Oricât este de importantă, viața umană nu este totuși unica preocupare sau cea supremă. Jertfirea de sine în slujba lui Dumnezeu și a principiilor Sale poate

deveni mai importantă chiar decât viața însăși (Apoc. 12,11; 1 Cor. 13).

5. Dumnezeu cheamă la protejarea vieții umane și consideră omenirea responsabilă pentru distrugerea ei (Exod 20,13; Apoc. 21,8; Exod 23,7; Deut. 24,16; Prov. 6,16.17; Ier. 7,3-34; Mica 6,7; Gen. 9,5.6).

6. Dumnezeu este în mod special preocupat de protejarea celor slabi, a celor fără apărare și a celor apăsați (Psalm 82,3.4; Iacov 1,27; Mica 6,8; Fapte 20,35; Prov. 24,11.12; Luca 1,52-54).

7. Iubirea creștină (agape) înseamnă consacrarea vieții noastre pentru binele altora, ceea ce întotdeauna pretinde un sacrificiu. De asemenea, iubirea respectă demnitatea personală și nu acceptă oprimarea unei persoane pentru a suporta comportamentul abuziv al altora (Mat. 16,21; Fil. 2,1-11; 1 Ioan 4,8-11; Mat. 22,39; Ioan 18,22.23; Ioan 13,34).

8. Comunitatea celor credincioși este chemată să manifeste iubirea creștină într-un mod concret și practic. Dumnezeu ne cheamă să contribuim cu blândețe la refacerea celor răniți de păcat (Gal. 6,1.2; 1 Ioan 3,17.18; Mat. 1,23; Fil. 2,1-11; Ioan 8,2-11; Rom. 8,1-14; Mat. 7,1.2; 12,20; Isaia 40,42; 62,2-4).

Deciziile privitoare la viață: dreptul și datoria noastră.

9. Dumnezeu acordă oamenilor libertatea de alegere, chiar dacă aceasta duce la abuzuri și la consecințe tragice. Hotărârea Sa de a nu obține prin forță ascultarea oamenilor a condus la nevoia de a jertfi pe Fiul Său. El ne cere să folosim darurile Sale în conformitate cu voința Sa și, în cele din urmă, ne va judeca pentru folosirea lor necorespunzătoare (Deut. 30,19.20; Gen. 3; 1 Petru 2,24; Rom. 3,5.6; Rom. 6,1.2; Gal. 5,13).

10. Dumnezeu ne cheamă pe fiecare individual să luăm hotărâri

de ordin moral și să cercetăm Scripturile pentru a descoperi principiile biblice călăuzitoare (Ioan 5,39; Fapte 17,11; 1 Pet. 2,9; Rom. 7,13-25).

11. Este preferabil ca toate deciziile privitoare la viața umană, de la începuturi până la sfârșit, să fie luate în cadrul unor relații sănătoase de familie și cu sprijinul comunității celor credincioși (Exod 20,12; Efes. 5,6).

12. Procesul luării unor decizii trebuie să dea întotdeauna locul central căutării voinței lui Dumnezeu (Rom. 12,2; Efes. 6,6; Luca 22,42).

ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA ȘI MEDIUL ÎNCONJURĂTOR

- PRECIZARE DE POZIȚIE -

Întrucât concepția despre lume a Adventiștilor de Ziua a Șaptea este guvernată de credința în Dumnezeu, calea cea mai potrivită de a ne referi la această relație cu mediul este pe tărâm religios.

Pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea, mediul în care trăim este un dar al dragostei unui Dumnezeu Creator, care a făcut cerurile, pământul, marea și izvoarele apelor" (Apoc. 14,7; 11,17.18). De aceea ei cred că păstrarea și hrănirea sunt strâns legate de slujirea pe care o datorează Lui.

El a așezat pe om în cadrul creațiunii, l-a așezat în mod intenționat în legătură cu El, cu alte persoane și cu lumea înconjurătoare. Un sentiment atotstăpânitor al unității este prezent pretutindeni în natură, unind toate părțile componente și făcându-le inseparabile.

Ca memorial și amintitor veșnic al actului creațiunii și al întemeierii lumii, Dumnezeu a pus deoparte Ziua a Șaptea, ca Sabat. Odihnindu-se în această zi, Adventiștii de Ziua a Șaptea pun un accent deosebit pe relația lor cu Creatorul și cu toată creațiunea Sa. Păzirea Sabatului subliniază importanța integrării lor în ansamblul mediului, căci toate fac parte din planul Său.

Hotărârea omului de a nu asculta de Dumnezeu a tulburat ordinea originară a creațiunii, impunând asupra părților ei componente o dezarmonie străină scopurilor Sale. Urmarea este un conflict spiritual și social, precum și o întrerupere a legăturii cu natura. Căderea omului în păcat a produs un impact asupra aspectelor morale ale vieții; tot aceasta stă la rădăcina situației penibile a mediului în lumea modernă. Sarcina creștinului este să caute să restatornicească o legătură sănătoasă cu Dumnezeu, cu celelalte persoane și cu mediul înconjurător în totalitatea lui.

Adventiștii de Ziua a Șaptea recunosc că restatornicirea nu va fi completă până când Dumnezeu nu va face toate lucrurile noi. În același timp, ei recunosc însărcinarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o nouă ca oameni, ca administratori a tot ce El oferă spre folosire. Neglijarea de a da o atenție corespunzătoare însărcinării Sale, a adus lumea în criza care este recunoscută pe plan general.

Adventiștii de Ziua a Șaptea își simt răspunderea ca administratori. În primul rând, în această răspundere stă grija fiecăruia pentru mediul cel mai apropiat, corpul. Abuzul față de trupul cuiva nu numai că dă pe față lipsa de respect pentru planul Creatorului, dar contribuie și la slăbirea calității vieții pentru toți.

Din această cauză, Adventiștii de Ziua a Șaptea se situează în primele rânduri ca apărători ai unui mod de viață simplu, sănătos, care să revitalizeze sănătatea fizică și mintală și care să evite degradarea mediului. Părăsirea practicilor vătămătoare, cum ar fi folosirea alcoolului, tutunului și a altor substanțe dăunătoare, se îmbină cu promovarea activă a practicilor sănătoase privind alimentația, activitatea fizică, o stare echilibrată a minții și creștere spirituală.

La fel de important este faptul că Adventiștii de Ziua a Șaptea sunt angajați în direcția legăturilor pline de respect și cooperare între toți oamenii, recunoscând originea noastră comună și considerând demnitatea umană ca un dar din partea Creatorului, principii ce nu trebuie subapreciate. Deoarece sărăcia omenească menține practicile distructive pentru echilibrul naturii, Adventiștii de Ziua a Șaptea se angajează într-un efort pentru îmbunătățirea calității vieții. Ceea ce rezultă din aceasta va fi o dezvoltare a resurselor care să facă față nevoilor omenești.

Progresul adevărat în direcția restaurării mediului nostru natural se bazează atât pe efortul personal, cât și pe cel colectiv.

În atingerea acestor ținte, Adventiștii de Ziua a Șaptea acceptă răspunderea de a face tot ce pot mai bine pentru restaurarea planului atotcuprizaător al lui Dumnezeu. Însuflețiți de credința în Dumnezeu, ei se angajează să promoveze vindecarea care vizează atât pe om cât și mediul, datorită unei vieți armonioase în slujirea lui Dumnezeu și a omeniilor. În acest angajament, ei își dovedesc calitatea de administratori ai creațiunii lui Dumnezeu, în timp ce anticipează revenirea Domnului care va aduce toate lucrurile în armonie cu planul Său original.

Sfirsit de cale

• La 21 decembrie 1992, a doarme în Domnul fratele Arapache Gheorghe, membru al Comunității Dor Mărunt, județul Călărași. Născut la 3 iulie 1936, devine membru al Bisericii Advente în 1955, când primește botezul (3 iulie). În comunitate îndeplinește diferite slujbe. A fost prezbiter al comunității Dor Mărunt. Frățietatea și cei ce l-au cunoscut l-au însoțit până la locul temporar al odihnei sale, unde așteaptă ziua cea mare a învierii.

*Pastor,
Strâmbu Gheorghe*

• Adoarme în Domnul, în mod neașteptat, fratele Danci Vasile din Comunitatea Borșa, Maramureș.

Fratele Danci Vasile vede lumina zilei la 6 aprilie 1921 și se distinge din anii copilăriei prin dorința de a cunoaște cât mai mult și multe. Urmează cursurile Școlii de meserii din Sighetul Marmației și devine un bun croitor.

În 1945 se căsătorește cu sora Vița, întemeind un cămin în care au crescut și s-au dezvoltat 8 copii.

În această perioadă de timp cunoaște adevărul vestit de Biserica Adventă. Este atras de Cuvântul Scripturii și, după o experiență cu Dumnezeu, primește botezul în 1947, câștigându-și în scurt timp întreaga familie la adevăr. A fost foarte mulți ani prezbiter al comunității și un devotat vestitor al Cuvântului. Împreună cu un grup de frați construiește în 1953 Casa de Rugăciune a Comunității și în 1988 face eforturi și intervenții și începe construirea unei moderne și frumoase capele în Borșa.

Deși suferind de inimă, lucrează cu o grupă de prieteni la Baia Borșa, unde dorea să înființeze o comunitate. În timp ce se îndrepta spre Baia Borșa la grupa ce-l aștepta, s-a simțit din ce în ce mai rău, până când inima a încetat să mai bată. A murit la datorie. În adevăr, fericiți morții care mor în Domnul. Bucuria vieții sale și a soției a fost aceea de a avea un fiu care să slujească lui Dumnezeu, pastorul Danci Petrică, președintele Conferinței Muntenia, și o fiică căsătorită cu pastorul Baci Mihai.

Este așezat în pământul ținutului ce l-a iubit, pe un deal ce străjuiește Valea Borșei, fiind condus de întreaga familie și frățietatea adventă venită din multe părți ale Maramureșului. Pastorii Timiș Alexandru, Suci Iosif, Pușcașu Vasile, Gyeresy Erno, Zamfir Dumitru, Popa Dumitru și cel ce semnează aceste rânduri au prezentat celor îndurerăți Cuvântul mângâietor al Scripturii.

„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!”

*Pastor,
Boantă Gheorghe*

• Adoarme în Domnul fratele Zeghici Lucian, membru al Comunității București - Belu. Născut la 19 mai 1923, primește botezul credinței în 1947. Un suflet larg,

ce a iubit pe Mântuitorul Său. A activat în comunitate ca dirijor, diacon și în cadrul Școlii de Sabat. A închis ochii în neștrămutata nădejde a învierii din morți și moștenirea vieții veșnice.

*Pastor,
Strâmbu Gheorghe*

• La vârsta de 64 de ani, a doarme în Domnul fratele Lădaru Petru, membru al Comunității Oțelul Roșu, județul Caraș-Severin. Născut la 25 iunie 1928, încheie legământul cu Mântuitorul său la 17 august 1968. Un spirit deosebit, plin de abnegație, harnic, gata de jertfă și sacrificiu, a fost prezbiter cu binecuvântare al Comunității Obreja. Activ, zel misionar, iubitor de oameni și temător de Dumnezeu, iată virtuțile ce l-au caracterizat și înobilat.

*Pastor,
Rusu Gheorghe*

• Pe data de 6 august 1992, a doarme în Domnul fratele Dinescu Gheorghe, unul dintre primii doi pionieri ai Bisericii Adventiste din Urleta, Județul Prahova.

Născut la 19 iunie 1901, primește credința și încheie legământ cu Domnul în mai 1927. A fost mulți ani prezbiter și slujbaș principal al comunității. S-a distins prin bunătate, blândețe și un zâmbet ce pornea din liniștea sufletului său.

Înmormântarea a avut loc pe data de 6 august. Cuvintele de mângâiere ale Scripturii au fost rostite de pastorul Toma George și cel ce semnează aceste rânduri.

*Pastor,
Popescu Nicolae*

• Închide ochii în nădejdea adventă fratele Doniceanu Ioan, membru al Comunității Iași. Născut la 25 septembrie 1922, se alătură din tinerețe Bisericii Adventiste și suferă împreună cu ea

vitregiile anilor 1940 - 1944. Bun creștin, tandru, plin de râvnă pentru fapte bune și un exemplu de hărnicie și dărnicie. Un bun misionar care a ținut să vorbească mai mult prin pilda vieții sale. Adoarme plin de încredințare în făgăduința Scripturii, spunând împreună cu apostolul Pavel: „Știu în Cine am crezut“.

*Pastor pensionar,
Baciu Pintilie*

• În ziua de 21 ianuarie 1993, adoarme în Domnul fratele Moise Gheorghe, membru al Comunității Gheorghe Doja, născut la 9 noiembrie 1899 în comuna Rîncezi (Nucșoara-Prahova). Încheie de tânăr legământ cu Dumnezeu. Cu un grup de consăteni, coboară în câmpie și întemeiază satul Gheorghe-Doja, aducând

cu el și solia Evangheliei. A năzuit spre asemănarea cu idealul său, Domnul Isus Hristos, și a servit comunitatea în diferite slujbe, fiind mult timp prezbiter cu binecuvântare. A fost marcat profund de iubirea lui Dumnezeu și a căutat să trăiască cum a trăit El.

Închide ochii în nădejdea mântuirii și cu speranța întâlnirii la Marea de Cristal cu toți cei mântuiți, între care a dorit să fie toți cei ai familiei sale.

*Pastor asistent,
Rusu V.*

• În zorii zilei de 15 noiembrie 1992, adoarme în Domnul fratele Orban Anton, membru al Comunității Reghin. Născut la 6 septembrie 1910, se alătură din tinerețe Bisericii Advente și întreaga sa viață rămâne credincios le

gământului încheiat. Este prezbiter al comunității mulți ani și închină viața sa și a familiei sale lui Dumnezeu și aproapelui. Cei trei feciori ai săi - Orban Dengel Ioan, Orban Anton și Orban Adalbert - îi închină lui Dumnezeu, ca pastori ai Bisericii Advente. Iar fiica sa, Elisabeta Tayti, slujește alături de soțul ei lui Dumnezeu.

„Eu și casa mea vom sluji Domnului“

L-a iubit pe Mântuitorul; viața, lucrarea și jertfa Sa ispășitoare au fost subiectele preferate ale meditației sale.

Se stinge din viață în mijlocul familiei și al frățietății, pe care i-a iubit, având în suflet nestrămutata nădejde a răsplătirii finale.

*Pastor,
Roșca Viorel*

VEȘTI DIN CÎMPUL MONDIAL

• La departamentul Arhivelor și Statisticii de la Conferința Generală, s-a primit un raport în care se spune că, în ultimii ani, în China s-au botezat 93.909 persoane.

• În comunitatea adventistă din Bagdad, Irak, în luna septembrie 1992 au fost botezate trei persoane.

• În Turcia, într-o localitate situată la 150 km depărtare de Istanbul, au fost botezate trei persoane. A fost primul botez ce a avut loc în localitatea aceasta.

• Deși musulmanii fundamentalisti radicali au amenințat că vor

da foc Casei noastre de Rugăciune din Alexandria-Egipt, campania evanghelică ce s-a ținut în primăvara anului 1992 a avut ca rezultat botezarea a șase persoane; un grup de 40 de suflete participă la serviciile divine ale Școlii de Sabat.

• Roman Cealupca, secretarul Uniunii Poloneze, raportează că, în urma activității evanghelice, în prima jumătate a anului 1992 au fost botezate 300 de persoane.

• Două campanii evanghelice ținute în Pakistan s-au

dovedit a fi foarte fructuoase. Un pakistanez din California a avut o susținută activitate evanghelică la Lahore, la sfârșitul căreia 200 de persoane au fost botezate. În sudul țării, un evanghelist localnic a botezat 100 de persoane.

• Albert M. Long, secretarul Conferinței Georgia - Cumberland, a organizat prima comunitate românească din Georgia, Statele Unite ale Americii, cu un număr de 112 membri. Comunitatea a cumpărat un teren pe care se află o capelă, unde se adună.

*

